

EN MUSIKHANDLARES BEKÄNNELSER DEL 2

Först några minnen som inte kom med i En Musikhandlares Bekännelser.

SAMPLER

Jag hade träffat Akai i Tokyo runt 1986 och försökte knipa agenturen för dom hade nya fina samplers på gång.

Tyvärr fick jag inte agenturen men det gjorde en vän till mig - Bertil Josefsson på Svensk Musik. Tyvärr fick han en för tidig död.

Jag fick i alla fall upp en av dom första Akai samplerna som prov till Stockholm. Den hette Akai S612 och var i rackformat - det var bara att koppla in något MIDI-keyboard och köra.

Det extra roliga med denna sampler var att man kunde ändra startpunkt och slutpunkt och även vända på samplingarna om man körde startpunkten senare än slutpunkten. Två skjutpotentiometrar bara. Kanonkul.

Jag hade just börjat leka med den när Robban Broberg kom ner för trappan på Musikbörsen precis när vi skulle stänga en fredagskväll vid 18-tiden.

Vi började leka med den tillsammans. Och vi skrattade mer och mer ju dummare och löjligen samplings vi drog ihop och vände startpunkt på och spelade upp. Man kunde enkelt bara spela in Bzzzzz i en viss ton så kunde man lira samplingen som om det var en massa bin som surrade. Osv osv. När vi hållit på ett bra tag och butiken redan stängt körde jag in "kuken" i en låg prydlig lång ton.

Och så lirade vi med den. Körde man korta toner kom ju bra k k k k med i olika toner på skalan, men när man lät tonen klinga ut kom ju hela "kuken" fram.

Det var otroligt dråpligt och jag minns att Robban och jag nästan låg på golvet i skratkonvulsioner.

Till slut måste vi ju dra vidare hemåt och jag stängde butiken.

Nästa dag var lördag och jag brukade vara i tid när vi öppnade klockan 10 men personalen brukade jag låta komma senare.

Så jag gick ner för trappen och tände ljuset osv och blev strax väldigt skitnödig så jag gick in på muggen. Ingen var ju i butiken trodde jag men medan jag klämde ut morgonskiten hörde jag "kuken" utifrån butiken.

Rätt pinsamt. Jag fattade ju att jag glömt Akai-samplern påslagen och uppkopplad till högtalare och MIDI-keyboard.

När jag kom ut i butiken såg jag en mamma med sin lilla dotter i 7-årsåldern som hade tryckt ner tangenten. Haha! Mamman skrattade fortfarande och dottern var nog en väldigt väluppfostrad flicka för hon såg oförstående ut.

BEDRAGARE

Jag och Tommy Wistrand hade kört igång med PA- och synthsidan och delat lokal med Nysse och Musikbörsen efter Studions konkurs. Jag hade varit rädd att starta nytt bolag själv eftersom Studion varit ett handelsbolag där delägarna är personligt betalningsansvariga så jag hade en vän som ställde upp för bolaget i början, han heter Lars Johansson och firman hette LJ Ljudkonsult.

Runt 1987 kom det en kille ner och ville sälja ett begagnat PA-system. Han berättade vad det var för komponenter och skick osv. och efter lite snack kom vi överens om att 30.000:- kunde vara rätt inköpspris för min firma LJ Ljudkonsult, utpris skulle ligga runt 50.000:-.

Säljaren var en svensk kille i 30-års åldern.

Vi kom överens om att han skulle titta upp med prylarna nästa lördag när han hade fixat släp för transporten.

På lördagen dök han upp och jag gick upp på gatan och kollade in prylarna som verkade rätt. Min vana trogen passade jag på att ta bilnumret också för säkerhets skull.

Vi tog ner prylarna till lokalen och ställde upp dom inne i det som senare blev provrummet för CAAD längst in i lokalen. Vi testade dom och allt var ok men jag hade en liten misstanke att det kanske skulle kunna vara prylar som köpts av Musikbörsen i Södertälje som Janne Holmgren körde. Jag frågade förstås var han köpt dom och han sade att dom kom från en firma i Jönköping.

Medan säljaren gick upp och hämtade det sista ringde jag Musikbörsen i Södertälje men fick inte tag på Janne, han var hemma av någon anledning. Men killen som jobbade där försäkrade att det var inga prylar ute på vift, inga inbrott och inget uthyrt som inte hade kommit tillbaka. Så allt verkade riktigt. Jag köpte in PA:t men hade inte 30.000:- i kontanter så det blev 10.000:- cash och en check på 20.000:- utställd på säljaren.

Allt var frid och fröjd tills Janne ringde på måndagen. Det var ett PA som varit uthyrt under helgen som inte kommit tillbaka och hans medarbetare hade berättat att jag frågat om ett PA, det var bergis det han hade hyrt ut.

Nu började jakten. Körkortet säljaren hade visat upp var det något knas med så den vägen var det svårt att få tag på prylarna. Janne gjorde förstås en polisanmälan och gav uppgifterna på körkortet till Polisen i Södertälje men det gav inget på direkten. Janne måste komma in personligen innan dom skulle göra något mer.

Under tiden lyckades jag spåra bilen som säljaren hade kommit med. Och det visade sig att bilen och släpet hade hyrts på Statoil i Södertälje och dom ville gärna hjälpa till. Så efter lite jobb fick vi i alla fall ett namn som stämde men det var ett annat än på körkortet jag och Janne hade kollat. Hade killen bytt namn?

Via en kompis till mig som jobbar som Kronofogde lyckades vi få tag på mer uppgifter om säljaren. Men det gick inte så lätt att få tag på honom själv - han hade ingen registrerad adress och det var kanske inte så konstigt för han hade rätt nyligen kommit ut från fängelset.

Lite mer aktivt detektivarbete gav nya uppgifter. Säljaren hade jobbat som lärare på en ungdomsvårdsskola och han hade själv suttit inne för bedrägerier. Jag ringde också banken och försökte stoppa utbetalningen av checken, men det tog en stund och det visade sig att den var inlöst av säljaren i Växjö.

Mer pussel och till sist fick jag fram att han jobbade på någon form av boende för ungdomsbrottslingar i Växjö och bodde där i närheten men vi hade inte en adress.

Nu var Janne och jag i full gång! Vi skulle dra ner till Växjö och hämta pengarna. Sagt och gjort.

Janne var vapensamlare och hade en massa pistoler, bl a en sån där picka som polisen kollade alla exemplar av efter Palmemordet. Han brukade ha en pistol under disken i sin Musikbörsen butik i Södertälje också. Det var mycket hot och stök i Södertälje redan då och Janne hade visat puffran för skurkarna några gånger.

Så han tog förstås med pistolen när vi gemensamt åkte ner till Växjö nästa dag. Vi knallade in på polisstationen i Växjö och Janne visade upp alla papper och förklarade att det var bråttom att hugga skurken innan han gjort av med pengarna. Det tog en stund att förklara allt men till sist lämnade polisen ut adressen.

Vi åkte ut till ett radhusområde och ringde på. En tjej öppnade med ett barn i famnen. Vi ville prata med skurken själv och han kom till dörren till slut.

Janne drog med killen ut på trappen och stängde ytterdörren så inte skurkens tjej skulle se något. Och så plockade han fram pickan och sade att han skulle betala alla pengarna. Killen blev förstås skiträdd och började snacka om att

han hade inte alla pengar kvar. Men dom 20.000:- han plockat ut på eftermiddagen dagen innan hade han inte gjort av med. Janne gick med honom in och fick dom där 20.000:-. Efter lite tjafs fick han en del till men inte allt.

Och så åkte vi hem till Södertälje och Stockholm igen.

Jag fick tillbaka det mesta och Janne fick tillbaka sitt PA-system.

JJlabs

JJlabs står för Jerkers och Johans laboratorium och jag gjorde logotypen så att det står SWEDEN i den också - det fanns någon firma i USA som hette JJlabs också. Jag registrerade jjlabs.se vilket är en bra grej om man inte vill lägga ut en massa pengar på att registrera ett varumärke.

Johan och jag hade tillsammans väldigt bra koll på olika prylar inom studio-, MIDI-keyboards och även PA-system där Dragan också hade synpunkter och hjälpte till.

Vi lät tillverka väldigt bra MIDI-keyboards i massor med JJlabs logga ända tills en modell från en firma vi jobbat med några år som gjort utmärkta mini-keyboards och även vanliga MIDI-keyboards tillsammans med mig tog fram en modell tänkt för en iPad där man bara ställer en iPad i en skåra ovanpå, ungefär som ett notställ.

Idén var hur bra som helst men konstruktionen var kanske inte toppen men det stora problemet var drivrutinerna. För iPad var det inga problem via USB men för Windows var det konstigt och krångligt - och till sist när Windows 10 kom fick vi massor med supportsamtal. Jag hade kvar några hundra på lager men Johan och jag beslutade oss för att lägga ner modellen och ta tillbaka dom som inte kunderna fick att funka så bra. Och till sist så skrotade jag några hundra på Lövstatippen. Jag skickade bilder på det till tillverkaren och dom gav mig som plåster på såren en liten extra sändning med mini-keyboards.

EAGLE INSTRUMENTS

Via Eagle Instruments hade Örjan och jag bra koll på gitarrsidan och även gitarrförstärkare kunde vi en hel del om.

Vi hade genom åren kommit i kontakt med många bra tillverkare när vi varit på olika musikmässor som Musikmesse i Frankfurt och NAMM i Los Angeles samt även musikmässan i Shanghai.

Det var gyllene år för musikhandlarna. Särskilt för dom som kunde köpa in direkt av tillverkaren och sälja direkt till slutkund utan några mellanhänder. Tricket var att få upp så pass stora volymer att man kunde köra egna varumärken - enda sättet att klara konkurrensen från stora utländska firmor som började tränga in på alla marknader i Europa. Den största heter Thomann i Tyskland som redan i början på 2000-talet omsatte någon miljard eller två - lika mycket som hela marknaden för musikinstrument i Sverige.

Örjan och jag körde igång Eagle Instruments och lät tillverka egna gitarrmodeller hos framförallt en firma i Korea som hette Unsong. Numera tyvärr borta. Och en annan väldigt bra koreansk firma som heter Peerless. Vi sålde både i JAM-butikerna och genom återförsäljare. Vi var bra på ukuleles också - det står om det i memoarerna, vi sålde över 70.000 ukuleles under några år.

Johan och jag hittade intressanta mikrofoner och PA-system framförallt. Flera gånger hittade vi mikrofoner som lät kanonbra med kanske inte hade så bra utseende. I början var det mycket stormembrans kondensatormikrofoner från flera olika tillverkare och vi köpte hem tusentals.

Vi hittade också ett par dynamiska mikrofoner från en firma i Ningbo utanför Shanghai. En modell som vi kallade ND6000 blev en jättesucce med några tusen sålda genom åren. Den lät lite som en Shure SM57 och vi tjänade grova pengar på den. Vi tog även fram en stormembrans dynamisk mick som låter lite som en EV stormembransmik som heter ND20 - den som finns på omslaget till Donald Fagens CD The Nightfly.

Dragan och jag kämpade även med bra trådlösa mikrofonssystem och in-ear trådlösa monitorsystem.

Örjan och jag hittade några tillverkare av bas- och gitarrförstärkare, framförallt en som heter Smarvo i Taiwan. Vi gjorde ungefär samma sak där - dvs

förbättrade prylarna både ljudmässigt och designmässigt. Och så förstås JJIabs logga på allt.

Smarvo gjorde utmärkta transistorförstärkare åt oss i många år.

Dom hade en trevlig rörförstärkare som vi tog hem prover på men det var något som fattades så vi tog in en riktig förstärkarguru som fick i uppdrag att förbättra den och det lyckades riktigt bra. Han heter Folkesson och han följde med ner till Musikmesse i Frankfurt så han fick direkt kontakt med deras ingenjörer. Det var kul att ha en Folkesson-modell i sortimentet men försäljningen gick ganska trögt tyvärr.

PA-system och en del annat köpte vi från framförallt Soundking som hade tillverkning i Kina. Det var väldigt bra prylar för priset och vi lyckades väldigt bra med dom också - framförallt mindre PA-system med en sub och två satelliter i olika konfigurationer. Vad gäller Soundkings prylar så behövde vi inte jobba vidare med dom - det räckte med yttre design och en JJIabs logga. I mitten på 2000-talet började det bli poppis med små Sound Array system som sprider ljudet jämnare i lokalen. Men det var inga av dom tillverkare vi hade kontakt med som fattat trenden. Jag tjtade på många men inget hände förrän det var för sent. Bose hade redan tagit över den marknaden helt och hållet och det var ett gyllene tillfälle att haka på men ingen vågade. Konstigt tyckte jag. Några år senare hade alla tillverkare fått ihop små line-array system...

Jag tyckte att det saknades en bra mikhållare för att micka upp gitarr- och basförstärkare. Man vill ju inte ha en skog med mikrofonstativ bara för att kunna sätta en mik nära högtalaren. Så jag kom på att man skulle kunna spanna fast en svanhals med en enkel hållare direkt på högtalarlådan. Jag ritade och förklarade och en kille som heter Gary som tillverkade trådlösa mickar hoppade på och vi döpte den till Amp Clamp. Det såldes tusentals i hela världen och jag ser dom fortfarande ibland. Nu när jag skriver vidare på detta så ser jag att många kopierat min design.

**FÖLJANDE ÄR MINNEN
SOM INTE ÄR I
KRONOLOGISK ORDNING
Jag har satt ihop dom efter
min google almanacka**

LEIF PALM ÄR DÖD. 7 jan 2021

Jag fick ett samtal från Christer Nordin. Leif Palm hade dött i natt. Till slut. Han hade varit väldigt dålig länge.

Leif var en riktig äkta uppfinnarjocke. Jag träffade honom runt 1990 på Desktop Center och hjälpte honom att designa en sedeldetektor med UV-ljus som han levde på i många många år. Den heter SD-90. Hans firma var SE Sedeldetektor AB och Leffe satt och skruvade ihop hundratals sedeldetektorer själv. Man brukar se den på banker, vid kassor, på Posten, växlingskontor osv. fortfarande och han sålde dem via återförsäljare ända till sin död vad jag vet. Pengarna han tjänade gick till alla möjliga projekt - allt från laserskärare till små grävskopor. Vi gjorde en resa till Taiwan och Hongkong tillsammans många år tidigare när jag hade Svenska PC-fabriken.

Jag lånade honom 100.000 för att finansiera hans köp av en gammal brandstation i Hölö där han bodde i en kåk som var ihopbyggd med det gamla garaget för brandbilarna. Allt i en hemsk röra och Leffe slängde aldrig något så alla halvklara projekt sparades, plus en väldig massa maskiner och formar till prototyper. På tomten brukade det stå en massa bilar i olika skick. Och en lyxig ombyggd Volvo 760 med flak han köpt - istället för att betala tillbaka pengarna till mig. Jag var skitförbannad när han kom åkande i den till Roslagsgatan en dag.

Leif Palm var en färgstark person, envis som tusan.

Många av hans vänner kallade honom Leffe Proppmätt - och det var förstås Calle Gerdhem som hittade på det. Leffe var ganska kort och väldigt fet en gång i tiden. Gick ner många kilo på grund av sjukdom på senare år. Leffe tog inte illa vid sig av sitt öknamn.

Jag kommer att sakna honom. Och dom där 100.000:- han lånat som begravningsbyrå lyckades skicka vidare till hans efterlevande.

FORTSÄTTNING MEMOARERNA

Min söta fru Marjatta var förändrad till psyket efter sin allvarliga operation där dom avlägsnade en tumör inuti ryggraden. Hade jag inte lyckats få in henne på sjukhus hade hon varit död. Hon blev så jobbig att vara ihop med att jag tog ut skilsmässa efter att mina memoarer kom ut sommaren 2020, men hon vägrade att skriva under skilsmässohandlingarna och bad mig stanna. Och jag gjorde ett nytt försök att stanna kvar ihop med henne. Vi turistade runt i Polen och Tyskland, var i Marmaris en hel del också, men det funkade inget vidare. Hon var konstigt svartsjuk, ville slåss när hon blev full medan jag jobbade med firmans hemsida, annonser, bokföring osv. över nätet på datorn, både i Hässelby och i Marmaris.

HÄSSELBY HÖSTEN 2020.

Marjatta hade bråkat varje vecka, väldigt provokativt faktiskt - jag tror hon ville framkalla att vi skulle skiljas åt, och många kvällar slutade med att jag tagit en långpromenad i Hässelby i mörkret för att komma ifrån henne. Inte helt säkert att gå runt i Hässelby kan jag lova. Men jag klarade mig.

Och oftast hade Marjatta somnat när jag kommit hem. Om det fortfarande lyste i TV-rummet brukade jag gå in till min granne för att slippa bråk innan jag gick hem. Hon brukade dricka mer och mer. Hon mådde inte bra psykiskt men har aldrig kunnat prata med mig om det - mycket konstigt. Det ligger förstås någon gammal trauma bakom. Men hon hade i alla fall inga större problem med nacken osv efter operationen utan var som vanligt.

Marjatta är äldst av 5 döttrar. En av hennes systrar gick till psykiatern och där påstod hon att hon varit sexuellt utsatt av sin egen pappa när hon var ung. Bara som ett litet exempel.

Som många redan visste begärde jag skilsmässa redan i januari 2020 men tyckte synd om henne och tog tillbaka ansökan. Men nu blev det av - man kan ju inte vara ihop när det är bråk hela tiden. Särskilt inte när man kanske inte har så många år kvar och närmar sig 80.

Hon skickade bilder på sitt ansikte till våra bekanta för att visa vilken hustrumisshandlare jag var. Hon tog dom efter ett stort bråk hösten 2020 innan min födelsedag den 25 oktober. Hon skulle ju inte komma på

födelsedagskalaset på Yüksel förstås - hon ogillar många av mina vänner. Särskilt några av mina bästa vänner, Hasan och Henric de Koster.

I vilket fall så fick jag som vanligt inte vara i fred, hon kom in i mitt rum medan jag satt och jobbade på datorn med bokföring osv vid 8-9-tiden på kvällen här i Marmaris och ville bara inte gå ut. Fast jag bad henne vänligt.

Hon började attackera och försöka riva mig i ansiktet, och det slutade med att jag tog henne i armarna och släpade ut henne ur mitt rum och hon hamnade i övre hallen och jag slog igen dörren. Men det hjälpte förstås inte - precis som många gånger tidigare. Jag har visat några av mina vänner hålet i min sovrumsdörr som hon karvade för många år sedan med en kniv.

Där i övre hallen fortsatte hon kämpa sig in medan jag höll emot och vi hamnade på golvet. Så jag tog en halv hink vatten och hällde över henne, tänkte hon skulle lugna ner sig - men inte - hon slet och drog och lyckades ta sig in i sovrummet igen. Jag drog ut henne i hallen en gång till och där slet hon sönder den äkta mattan med bara händerna - den hade åkt med ut en bit.

Stark som tusan när hon är arg, den slets i två bitar.

Till sist gav jag henne en örfil så hon skulle lugna ner sig men det funkade inte heller.

Grannarna hade ju hört oss bråka varje vecka så jag knallade ner och knackade på deras dörr och hämtad Ipek som bor mittemot och hon kom över, jag tänkte hon skulle snacka med Marjatta, men då hade hon redan gått in i sitt rum och låst dörren. Observera - jag var nykter. Hon var full.

Samma sak har hänt några gånger i Hässelby, när hon varit helt galen har jag gått över till Lasse och Marianne. Då brukade hon lugna ner sig.

Skit samma. Nästa dag hade hon fått en blåtira. Och den plus bilder på hennes armar som hon påstår visar att jag misshandlat henne, fast jag bara hållit henne i armarna för att hålla henne ifrån mig, hade hon skickat till vår advokat Kadir Yilderim och säker många fler - för att få det till att det är jag som är dum och misshandlar osv.

Hon hade inte träffat Hasan under snart två år, ville inte att jag skulle bjuda hem honom eller umgås med honom, så jag har fått gå ut till Yüksel eller Bono om jag velat träffa honom och andra som hon inte vill umgås med - som jag brukade umgås med när jag var här i Marmaris ensam.

De enda hon bjudit på middag här nere på senare år är ett svenskt par, Siv och Bror som bodde här några månader om året, samt Göte Färm och hans fru och Bulut. Tråkigt. Men sant. Plus vår advokat Kadir någon enstaka gång.

Hon ville inte umgås med några egentligen. I Hässelby hade vi inte bjudit in några alls under de senaste 15 åren, inte ens några av grannarna, förutom en granne en enda gång 4-5 år tidigare.

Under våren och sommaren hade flera av mina vänner fått märkliga mail från henne där hon uppmanade dom att inte stödja mig osv.

Hon hade letat upp Hasans gamla fru och även försökt få tag i Hasans dotter via henne.

Samma sak med Hasan själv här - plötsligt hade det dykt upp mail där hon utmålar mig som värsta hustrumisshandlaren. Samma förstås med det svenska paret Siv och Bror.

Märkliga mail till vår advokat, märkliga mail till Bulut också. Jag har ju sett dom.

Hon hade även lyckats spåra upp Henric de Kosters gamla finska fru och försökt ta reda på en massa om deras förhållande och hans otrohet osv.

Och även mailat Henric de Koster och skrivit skit om mig till honom. Som hon inte velat ha något alls med att göra på senare år. Detta var bara toppen på isberget.

Vad gäller vårt förhållande så hade jag tagit väldigt bra hand om henne efter att hon drabbades av konstiga besvär. Hon fick svårt att gå, vänsterfoten lydde inte, hon kunde inte köra bil längre pga detta. Hon vägrade förstås att gå till läkaren, livrädd för operation sedan hon fick Johan med kejsarsnitt. Och förstås från sitt jobb som specialistsköterska på Neurokirurgen på Karolinska.

Jag byggde en ny trappa till nederdelen av tomten med räcken på husväggen så hon kunde röra sig någorlunda fritt där. Jag skruvade upp räcken inuti huset och trapphuset. Men till sist blev hon förstås tvungen att ta sig till vårdcentralen på Åkermyntan och skaffa en remiss. Läkaren var bra och skrev ut en akut remiss och jag körde henne till akuten på KS efter lunch. När hon fortfarande kl 01.00 på natten inte fått tala med en läkare där tog hon en taxi hem till Hässelby igen. Jag var skitförbannad, att inte ens få tala med en läkare medan dom sprang fram och tillbaka till alla andra patienter är ju helgalet. Svensk sjukvård - inte som i Turkiet.

Så på morgonen ringde jag en av hennes fd kollegor som är läkare på KS och han slussade in henne bakvägen - till hennes gamla avdelning. Det var i sista stund, jag lovar. Dom opererade henne akut efter bara några timmar, och operationen gick bra. Hon hade haft en tumör stor som en vindruva inne i

ryggraden uppe i nacken. Men dom lyckades ta bort den och efter några veckor på KS skrev dom ut henne och jag tog väl hand om henne. Efter någon månad tog jag med henne till Marmaris och vi hade det som vanligt några månader. Vi tog vintersemester på Kanarieöarna och var i Marmaris en del och det funkade mellan oss.

Long story - vi hade det alltså skapligt ett tag men förra våren när vi fastnade här i Marmaris sista februari för att byta köket och kom inte hem igen pga Corona-eländet så det var ju inte så kul - vi hade dessutom utgångsförbud tidvis.

Jag skrev mina memoarer och skötte mina affärer som vanligt men Marjatta blev rastlös och elak.

Vi lyckades ta oss hem i början på juli och hade det skapligt i Hässelby medan vi rev ner en massa träd och buskar och fixade upp tomten efter att den förfallit och växt igen en hel del under de 4 månader vi fastnade i Marmaris.

Ett halvår senare när jag var i Sverige för att fixa med mina prylar så sökte Polisen upp mig på hotellet efter att hon anmält mig för misshandel som skulle ha skett i oktober i Marmaris.

Som tur var hade jag redan messat många av mina vänner och varnat för henne så jag hade på fötterna och kunde visa mailet för Polisen och jag fick fram det under förhöret. Polisen såg ju att märkena på hennes underarmar var avvärjningsskador. Så dom avskrev det hela förstås. Jag gissar att hon hade trott att jag skulle sitta inburad för misshandel.

Jag borde kanske ha anmält henne istället men jag tycker fortfarande synd om henne.

HÄMNDLYSTEN!

En Facebookvän som heter Elisabeth Petrén har till sist avslöjat att hon också har påverkats av Marjatta som tagit kontakt med henne, precis som med dom flesta av mina vänner - se ovan.

Och en dag messade hon mig och bad om ursäkt för allt negativt hon skrivit om mig på min Facebook.

Haha!

Snacka om hämndlysten!

När jag och min vapendragare inom kyrkogrlarna, Henric de Koster planerade inför framtiden och hade varit i Hjorted och installerat en orgel, och kanske skulle ut på orgeldemo-turné vid årsskiftet 2020-2021 fick hon hemska utbrott och jag beslutade mig för att fly ner till lägenheten i Marmaris. Enough is Enough!

Det här var i slutet av Corona-pandemin och det var rätt krångligt att flyga. Jag hade bokat biljett via Istanbul men när jag kom till incheckningen hade flygbolaget just ändrat reglerna så jag var tvungen att skaffa ett intyg att jag inte var smittad så jag fick vända. Men jag kunde ju inte åka hem till Marjatta i Hässelby utan tog in på Scandic hotell Järva Krog vid E4:an och begav mig till en hälsocentral i Vällingby för provtagning. Efter en dag fick jag intyget och kunde ta mig vidare till Arlanda.

MARMARIS JANUARI 2021

Vilken härlig känsla att komma till den fina lägenheten bara 50 meter från stranden i Marmaris. Enda problemet var att en del av restriktionerna var kvar fortfarande, man kunde inte gå in i varuhuset utan att vara registrerad och man måste legitimera sig i entrén osv och man fick inte gå till stranden. Hasan körde ner min Fiat Doblo som stått uppe hos honom, registrerad på honom, hade jag haft den reggad på mig hade ingen annan kunnat köra den, och jag kunde åka runt lite i alla fall. Jag gillar Fiat Doblo - problemfria bilar med bra komfort - jag har haft några personligen och även haft många som firmabilar.

Sabita, kommunens polis, höll utkik så man inte gick ner till stranden men dom trodde att jag och en del andra var vinterturister som bodde på hotell och restriktionerna för stranden gällde inte turister.

Jag kommer särskilt ihåg en av de första dagarna när jag i morgonrocken gick över vägen till stranden och en bil stannade för mig på övergångsstället vid Ali's Corner Shop. En arm sträcktes ut och vinkade åt mig, det var min goda vän och advokat Kadir Yilderim med en vän som satt i bilen. Och jag lovar - det var inte många på stranden. Men det var helt OK som det brukar i december och januari, runt 18 grader i vattnet så jag tog min vanliga simtur.

LAGA MAT MED JERKER & BULUT

Jag umgicks mycket med mina vänner i Marmaris hela våren. Vi brukade samlas för en Gin & Tonic drink vid 5-6-tiden och sedan laga mat tillsammans. En av oss fick ansvaret att skaffa ingredienserna och laga maten. I början var

det mest Bulut och jag men efter ett tag hakade flera på. Skräddaren Halil på hörnet mot Kinesiska parken, grannarna Aytekin och Ipek, Ramazan, Kemal som kör klädshopen på hörnan, Tuncay från blomsteraffären, Ali från Corner Shop och hans släkting, Semih med affären med kontorstillbehör bredvid blomsteraffären, VIP Bags ägare Yilderim och hans släkting som var en hejare på att laga mat.

Nästan varje kväll hade jag gäster och efter maten tittade vi på TV. Var det inte Morden i Midsomer så var det en favorit som alla älskade, Lilyhammer. Samt gamla deckare jag hade på DVD som Snobbar som jobbar och Miami Vice. Vi hade väldigt trevlig och Bulut och jag lade upp våra bästa recept på Facebook, sidan ligger kvar men har bytt namn sedan jag och Zuzu tagit övertagit matlagningen. Nu hittar du dom på Facebooksidan Laga mat med Jerker & Vänner. Och jag lägger fortfarande upp recept där när jag skriver detta hösten 2025.

Bulut ville ju precis som jag laga lite roligare mat själv. Så vi höll på nästan varje kväll att experimentera fram nya rätter som vi kallar J&B som förstås står för Jerker & Bulut. Första gången skivade vi potatis och gul lök genom min fina Mandolin från Japan med keramisk skärare. Det var två stora potatisar, och observera att här smakar potatisen mycket godare än i Sverige. Och så var det en stor gul lök - och här smakar ju lök helt underbart. Man kan äta den som ett äpple! Och så två stora vitlöksklyftor på det. Och allt ner i en stor stekpanna under lock en 20 minuter eller så, bara lite olja tillsattes. Och till det körde vi biffstek strimlor i en annan stekpanna. Bulut vill inte ha rött kött. Och det blev verkligen kanongott med bara peppar och salt redan i pannan. Vi kallar nu den rätten för J&B Special Beef. Har bjudit på den många gånger.

Sedan hade vi lagat både lax på ungefär samma sätt samt entrecote med majscolvar till. Det är billigt att köpa majscolvar här och med lite kryddsmör till blir det kanon. Snacka om enkelt att tillaga!

En dag var det Buluts tur att fixa maten från ax till limpa. Så han övertygade sin morsa att laga bulgur, röd paprika och broccoli plus att han gick till slaktaren på marknaden och köpte färdiga köfte. Det var också jättegott. Men lite opersonligt kanske. Och för lite vitlök för min smak. Haha.

GRETA

När jag hade bott i lägenheten några veckor i januari 2021 och satt framför datorn och jobbade var det något ljud från glasdörren ut till framsidans terrass. Jag kollade upp och där ute var det en jättesöt liten katt som tittade in. Jag gick fram och drog upp dörren. Katten stod kvar, var väl lite blyg. Det visade sig att det var flera katter som brukade hålla till på taket och på terrasserna. Dom kom upp via brandtrappan till hotellet på hörnan och knallade runt på flera fastigheters tak. Man brukade höra dom även på natten när dom jagade och gökade på taken.

Jag hämtade ett kokt ägg jag hade i köket, skalade det och lade upp på ett fat som jag ställde utanför glasdörren. Katten tog för sig, var säkert hungrig även om alla katter på gatan verkade må bra - turkarna ger ju kattmat på flera ställen på gatan. Överallt. Och det finns alltid 3-4-5 katter i varje kvarter, ibland fler. Mest billiga kattskorpor men även annat som köttbitar och fisk. Det står ofta katter vid kanalen som får fisk och även vid stranden där fiskarna slänger åt dom småfisk dom fångat.

Efter några dagar vågade katten komma in och se sig omkring. Det var en hona och hon var liten och oskyldig, kanske 8-9 månader bara, och jag döpte henne till Greta. Hon stannade en stund, lade sig ett tag på soffan och ville busa lite också. Och kela och bli klappad, och jag kunde ta upp henne på axeln också en stund. Och så hoppade hon ner och sedan knallade hon ut igen. Efter några veckor åt hon dagligen frukost med mig på balkongen. Jag brukade ge henne en rå äggula i en liten skål - det var hennes favoritmat. Hon åt det mesta annat också, matrester på fisk och kött. Och så kissade och bajsade hon i den ena blomsterlådan på terrassen.

Det slutade med att hon sov hos mig varje natt, på höger sida i dubbelsängen. Vi hade det riktigt mysigt tillsammans. Hon kurrade.

Jag köpte både lite kattleksaket och ett högt kattstativ så att Greta kunde sitta bredvid mig när jag jobbade med datorn och titta ut genom fönstret när det regnade. Vi trivdes riktigt bra ihop. Jag brukar säga att hon var min första kärlek i Marmaris efter skilsmässan.

Ibland fick Greta en friare som kom och tittade in genom springan till terrassen men jag släppte inte in honom. Han hade en kul mustasch och jag döpte honom förstås till Hans.

Jag köpte en kattlåda också så att jag skulle slippa gå upp och släppa ut henne när hon skulle kissa. Allt funkade kanonbra.

Hon var ofta med när jag tittade på TV med mina vänner på kvällarna också.

Nära döden!

En dag lossnade det näst översta trappsteget i trappen till övervåningen när jag gick på det och jag rasade rakt ner i hålet, slog mig ordentligt, ett revben blev lite knäckt och vänstra benets lårmuskel fick en lång reva på utsidan - syns fortfarande. Tur att jag överlevde för jag hamnade med huvudet på sidan mot stengolvet där nere - kunde lika gärna ha brutit nacken. Tur att Ramazan var med när det hände och kunde dra fram mig och ta mig till soffan. När jag kollade trappen senare och reparerade den genom att limma och skruva fast steget såg jag att flera trappsteg var dåligt fastsatta. Det blev en del snickarjobb men jag klarade det i alla fall själv.

VÅREN 2021

Jag trivdes väldigt bra med livet i Marmaris, inga bekymmer, goda vänner, affärerna rullade på - skönt att slippa ha en utställningslokal som bara kostade massor med hyra och ingen kom ändå förbi längre efter Corona-eländet. Jag fick flytta in några orglar och lite prylar i min son Johans butik JAM Syntotek en bit upp på Roslagsgatan. Jag hyrde ett lager i ett garage också, praktiskt, där kunde jag lagra mina hydrauliska orgelbänkar som blev en stor succé - jag kallade som Antoni förstås. Jag hade dessutom sålt över 900 orglar och hade massor med nöjda kunder jag kunde referera till när det kom nya presumtiva kunder. Jag pendlade till Sverige flera gånger om året, åkte runt lite med Henric de Koster och demade orglar och livet tuffade på i lagom takt.

Ali på Corner Shop tipsade mig om en stor lägenhet bakom Guvernörens hus och Kinesiska parken som var till salu. Det var en släkting till honom som sålde den.

Jag och Ramazan gick dit och kollade. Det var en Duplex högst upp på 3:e och 4 våningen utan hiss. 300 kvm totalyta. Vi gick upp till övervåningen och där var det en fantastisk stor terrass med utsikt över guvernörens hus och kinesiska parken nere vid strandpromenaden. Bästa läget i hela Marmaris. Ganska tyst trots närheten till strandvägen där bilar och motorcyklar för ett jädrans liv. Stora utrymmen. Jag tänkte att jag skulle hyra ut platser till folk som jobbar över nätet och tjäna pengar på det. Den var konstigt planerad på nedervåningen - man gick rakt in i en vägg i en trång korridor från ytterdörren, men jag såg möjligheterna om man rev ner några väggar och slog ut väggen mot balkongen, man kunde ju flytta fönsterna osv. Mycket jobb men Ramazan

skulle både jobba en hel del samt förstås övervaka andra som jobbade med fönster, golv osv.

Lägenheten kostade 1,3 miljoner SEK ungefär, och jobbet gick på ungefär 350.000:-. Då var alla väggar och tak fixade och de båda toaletterna också. Köket blev helt nytt med all köksutrustning från Arcelik. Snygg dold LED-belysning. En vedgrill som man skulle kunna ha som vedspis och värmekälla med skorsten upp till taket. Jag tyckte det var ett fynd. Detta var några månader innan jag träffade Zuzu.

ZUZU

Jag brukar ju ta ett morgondopp här i Marmaris varenda morgon - stundtals även på vintern - det är ju som lägst runt 16-17-18 grader i februari-mars och uppemot 27-28 på sommaren. Nu när jag skriver detta i början på november är det 24 grader i havet.

Jag tog ett dopp som vanligt den 7 juli 2021 och såg en intressant rödhårig lite busig tjej komma upp på stranden när jag torkade mig. Min vän som kallas English Mehmet presenterade oss. Hon hette Zuzu och hade sin dotter med sig. Vi snackade en liten stund, dom åkte hem till Zuzu's lägenhet i Armutalan och jag gick upp till mig.

Nästa morgon kollade jag efter henne när jag tog mitt morgondopp men hon var inte där. Så jag knallade upp till lägenheten och tänkte äta frukost men ändrade mig - tog på mig vanliga kläderna och gick ner till stranden igen. Och där stod hon! Jag föreslog att vi skulle äta frukost gemensamt på restaurang Bono som ligger några hundra meter bort på stranden mot Icmeler.

Och där small det till! Vi pratade som om vi känt varandra länge - berättade om allt - och blev förälskade!

Innan vi skildes bjöd jag henne på middag och hon skulle komma framåt 19-tiden med sin dotter som skulle köra dom i sin bil. Dottern jobbade som koordinator av inköp och planering på ett företag som förser fraktfartygen med nödvändigheter uppe i Istanbul och var i Marmaris bara över några semesterveckor på sommaren.

Jag fixade middagen och allt var planerat för 3 på terrassen då hon knackade på. Utan sin dotter - hon hade inte hittat någon parkering och åkt hem till Armutalan igen.

Vi hade en väldigt trevlig middag innan jag följde med henne ner och vinkade av henne till bussen som går till Armutalan.

Sedan träffades vi varje dag några veckor. Hon bjöd på middag uppe hos sig, ibland med dottern som heter Bengisu och hennes son och jag bjöd på middag hos mig och vi gick ut och åt på La Kebap och Bono några gånger tills hon flyttade in hos mig.

Det enda som var lite jobbigt var att min kära katt Greta blev avis och lade sig emellan oss i dubbelsängen och det blev så att Zuzu flyttade över till bäddsoffan ibland.

JAG FRIADE!

Henric de Koster kom och hälsade på i september 2021 och under en middagsfest på terrassen med några vänner hade Tuncay som jobbade på blomsterhandeln en ros med sig. Han gav den till mig så att jag skulle kunna ge den till Zuzu.

Och jag var så förälskad att jag gick ner på knä och frågade om hon ville gifta sig med mig! Och det ville hon!

Någon vecka senare bokade jag in oss på medborgarkontoret ovanpå Torsdagsmarknaden för vigsel. Det är så man gör här i Turkiet - precis som i Sverige - Turkiet är sekulärt. Och sedan kan man förstås ha bröllopsfest - vilket vi hade på Ali's restaurang Yüksel på stranden vid kinesiska parken.

Ungefär 1 på hundra gifter sig sedan även hos Imamen, enligt Zuzu är det dom som har flera fruar.

Bulut var med som büllopsvittne när vi förklarades man och hustru. Och sedan blev det bröllopsfest kombinerat med min födelsedagsfest den 25 oktober på Yüksel! Runt 30 gäster! Vi hade väldigt trevligt.

Vi måste ju även gifta oss i The Church of the Flying Spaghetti Monster och det blev några dagar senare på restaurang Bono där vi träffades 7 juli 2021. Min vän Hasan var vigselförrättare och alla hade förstås ett durkslag på huvudet och vi skålade i skumpa och åt Spagetti med köttbullar. Jag skriver detta hösten 2025 och vi hade 4 års jubileum på samma restaurang den 28 oktober. Väldigt lyckat - de flesta av gästerna från bröllopet var med igen.

Vi gjorde vår Bröllopsresa några veckor efteråt till Zuzu's dotter Ceren i Gaziantep. Flög med AJet från Izmir och bekantade oss med Antep som Gaziantep kallas i folkmun, knallade längs de vackra parkerna, var på keramikmuseet. Bodde på ett mycket bra hotell med fantastisk middagsmat, gick på trevliga restauranger med levande musik uppe på höjden där dom knackar koppar och mässing för fullt. Ceren hyr en stor lägenhet i en fin stadsdel. Hon jobbar som konstlärare på universitetet och har även en ateljé hemma i lägenheten. Vi hälsade på igen runt nyår 2024-25 - jag gillar Antep - massor med kultur, otroligt god och kryddstark mat, bra musik och trevliga

ställen runt centrum, fullt med restauranger och dansställen. Men kallt som tusan på vintern.

Våra vänner Galia och Nestor från Ukraina flyttade in i min lägenhet bakom blomsteraffären i slutet av januari. Där bodde dom länge medan sonen Nestor flyttat till Polen för att jobba. Dom flyttade senare till norra Spanien och Natalya och Dima flyttade in istället - nu är det andra hyresgäster fram till 1 januari sedan dom också flyttat - till Saarbrücken Tyskland - där dom inte trivs och nu när jag skriver detta i november 2025 har dom kommit på besök och Dima tänker börja plugga här på universitetet i Mugla - han vill jobba som diplomat - skulle säkert passar honom.

Zuzu började måla nya tavlor inför sin utställning på kulturhuset i Armutalan! Och jag beställde kopior i originalstorlek från Istanbul. Riktigt lyckat! Många sålda. Du hittar dom på min hemsida jerkerantoni.se under övrigt, Zuzus konst.

Jag hade en idé om att Zuzu och jag skulle åka runt och turista och sova i en större van och jag köpte en fabriksny Opel Vivaro City Van till riktigt bra pris i slutet på februari - bytte in min trotjänare Fiat Doblo som jag köpte 2011. Jag tänkte att vi skulle kunna övernatta i bakdelen på bilen och slippa köpa en stor vän. Men den var svårparkerad då den var så lång - och det är inte så lätt att hitta parkering i Marmaris i närheten av där vi bor.

Jag sålde senare Opeln när jag kört ner min fina Chrysler Sebring Cab från Sverige hela vägen till Marmaris - med Zuzu bredvid. Vi hade riktigt trevligt, övernattade och turistade på många ställen på vägen.

Vi trivs jättebra med Chryslern - tyst och mjuk. Men det var bara 2 år man fick ha den - jag blev tvungen att köra den till Sverige igen - Dima och Natalya hjälpte mig med det hösten 2024.

Jag planerade för Henric de Koster och Erik Bergh att köra över till Oslo och installera högtalare och orgel i Kampen kirke.

Vi gick på Kvinnokonst festival på kulturhuset i Armutalan och fick några nya kul vänner och började planera för Zuzus egen utställning där i juli.

Många söndagar åkte vi med vänner till en restaurang i Akyaka som heter Cennet för att äta deras fantastiska Brunch. En bra tradition.

Efter att Zuzu fått Schengen visum för en resa till Rhodos, det var en tjej på hörnan där det är biluthyrning som tipsade oss och ordnade alla papper, så åkte vi första turen till Rhodos för att få en stämpel i passet, sedan hem igen

till Turkiet och då gäller detta visum i 3 månader. När det skulle gå ut ansökte hon igen och då fick hon 6 månaders visum som gällde till slutet på februari 2023.

I slutet av april 2022 bar det av med Ryanair från Rhodos till Bologna - snabbaste sättet att komma och hälsa på Enzo och Viscountfabriken i Mondaino inför höstens planerade propagandatur med 40 organister och för att kolla in allt nytt som kommer att rullas ut under 2023.

Vi var i Italien en vecka och turistade runt lite också i Rimini, Ferrara och Bologna och tog oss tillbaka till Rhodos samma väg med Ryanair. Sedan är det bara en timmas resa med färjan direkt till Marmaris.

I början på maj var vi på den årets första båtturen med Alis båt, det blev många härliga båtresor ända fram till slutet av oktober. Härliga dagar på sjön - särskilt när det var extra varmt - havet svalkar och det är god mat och dryck ombord samt härliga dopp i olika vikar.

Jag planerade inför höstens orgelresa till Viscountfabriken - mycket jobb men det funkade bra till slut.

Under året hade vi också kört upp till Mugla flera gånger med vänner för att besöka den stora marknaden där på torsdagar.

Vi har också ätit frukost på stranden i Marmaris ibland med våra vänner. Inte bara tagit en simtur.

Vi har tagit många bilturer under säsongen ut till Hizarönu för att bada och äta lunch, oftast med våra vänner. Ett perfekt ställe när det är hett i Marmaris och det kommer kylande vindar från havet.

När Zuzu flyttade in hos mig så kunde hon hyra ut sin fina lägenhet uppe i Armutalan och två systrar från Ukraina med varsitt barn flyttade in.

En kväll snackade en av systrarna, Tatyana, om att hon skulle vilja hämta upp sin bil som hade körts över gränsen och stod i Polen. Deras män var kvar i Kiev, ingen kul situation. Så jag sade förstås att jag ställer upp. Så Tatyana och jag flög via Rhodos upp till Warszawa och jag körde hem bilen till Marmaris via en massa länder och tullar. Kul tur på 300 mil - mesta tiden i 160 km/tim. Det gick på tre dagar! Platta raka tråkiga vägar mestadels, medan Tatyana satt skräckslagen bredvid. Jag lät henne köra lite i början men hon var rädd och körde bara i 80-90 på motorvägen så jag tog över rätt snart.

Jag minns särskilt när vi närmade oss Budapest och jag såg en skylt det stod Tata på - ville helst slippa att åka in i Budapest - vore bättre om vi kunde övernatta närmare motorvägen.

Så vi tog av och tog in på ett jättetrevligt hotell där och kopplade av. Jag har sedan varit på samma hotell med både Zuzu och Natalya och Dima när vi åkt N1:an.

De båda syrrorna blev trångbodda med var sitt barn och jag hade lite stålar över och köpte en lägenhet i Armutalan som Natalya flyttade in i. Härlig lya med trädgård med fikonträd. Och en intressant granne som jag brukar prata med när jag ser honom på stan - Denho Acar - den tjuusigt tatuerade tidigare ledaren för Original Gangsters.

Via några svenska vänner träffade vi Ismail och hans fru som är en kopia av Carola. Ismail har haft modebutiker på Drottninggatan i Stockholm i många år och de bor i en egen villa i Stureby. Han har också några lägenheter ovanpå Koton vid stranden och han bjöd ut mig och Zuzu till sin segelbåt. Det hade ju varit trevligt att ta en segeltur men vi bara bryggseglade. Och nu har han sålt båten.

Vi printade ut lite affischer inför Zuzus utställning första veckan i Juli. Och vernissagen gick riktigt bra, Zuzu var glad - det var hennes femte separatutställning. Vi körde i princip 3 kvällar med vin och tilltugg.

LIVET I PARADISET MARMARIS

Tillsammans med Natalya och Dima gick vi till Blueport och såg Elvis filmen - riktigt bra. Det är fortfarande enda gången vi varit på bio sedan vi träffades. Och vi njöt verkligen av livet i Marmaris.

Vi var många kvällar på restaurang Tai Pan och åt deras fina indiska/kinesiska buffet. Oftast med några av våra vänner. Ett av Marmaris toppställen.

Vi äter fortfarande soppfrukost någon gång i veckan sedan vi hittat den bästa sopprestaurangen i hela Marmaris - 20 meter från vår port! Haha! Haslama är vår favorit, lite som en fyllig oxsvanssoppa. Någon gång i veckan gick vi direkt från morgondoppet till restaurangen men oftast äter vi förstås frukost på vår härliga terrass på framsidan. När det är riktigt varmt tar vi terrassen på baksidan som är skuggad - härligt lyxliv vi lever.

I augusti 2022 åkte vi med Marmaris konstklubb en helg till Datca och Palamut Buku där vi stannade över natt. Vi besökte också den lokala vinproducenten i Datca. Mycket gott vin! Jag köpte 3 kartonger.

Vi var förstås även på den kända oliv-farmen, en riktig turistfälla och köpte lite oljor och annat.

Vi tog färjan över till Rhodos för att Zuzu skulle få stämpeln i passet igen inför höstens resa till Viscounts fabrik med 40 organister. Vi passar alltid på att stanna en natt eller två när vi är där, äter mycket god mat och ser på gamla stan. Zuzu älskar Moussaka. Fin stämning och en hel del svenskar och danskar som bor och jobbar där. Vi brukar bo på Best Western Plus Plaza mitt i stan och knalla runt på gågatorna, ta en Gin&Tonic på balkongen, ta en tur till den antika stan och shoppa lite. Vi trivs väldigt bra på Rhodos.

MED 40 ORGANISTER TILL ITALIEN

Sedan var det dags för den långa resan via Sverige-Norge-Finland till fabriken i Italien men först Stockholm och träffa gamla vänner och visa Zuzu hur det kan låta med en äkta piporgel i Allhelgonakyrkan vid Skanstull, det var dop och bra stämning.

Vi tog en båttur med Sky High, en musikhandlar-träff på Vindhem och sedan Kyrkomusikforum i Uppsala med hyrbil, orgel, digitalpiano, högtalare och stativ och skyltar för utställningen. Vi hann även med att besöka Linné-parken.

Sedan tillbaka till Stockholm samt vidare med flyg till Oslo för att kolla av installationen av orgeln i Kampen kirke som behövde åtgärdas - och det blev riktigt bra efter att jag flyttat satellithögtalarna ut från pipgarderoben.

Sedan blev det en färjetur till Helsinki T/R där vi träffade min gamla vän Hazze Wazeen och turistade några dagar innan vi tog färjan tillbaka till Värtan.

Sedan vidare från Arlanda med 40 organister med RyanAir till Bologna och vidare med buss till Cattolica och Mondaino, en vacker stad uppe på en kulle där Viscounts fabrik ligger. Det var full rulle hela tiden. Vi bodde på ett mycket bra hotell alldeles vid stranden i Cattolica och pluggade den nya orgeltekniken på fabriken några dagar. Nyttigt. Umgicks med organister - det var hur kul som helst och många sånger sjöngs vid matborden.

Jag hade ordnat så att min firma bjöd på resan och Viscount bjöd på mat och logi.

När alla dom 40 organisterna åkt hem igen stannade vi i Bologna för att vänta på nästa flyg med Ryanair till Rhodos. Puh! Vi var båda rätt slut men lyckliga

när vi kom tillbaka med färjan till Marmaris. Vi hade fått många nya vänner och Zuzu hade fått se en hel del av både Skandinavien och Italien.

I mitten av oktober var det dags för nästa lilla resa upp till Stockholm för att hämta upp min Chrysler Cab och köra ner den till Marmaris. Vi körde via Nynäshamn till Visby för att kolla Merit Hemmingsons nya Viscount kyrkorgel, sedan vidare med färjan till Oskarshamn och vidare via Karlskrona till Gdansk och genom Europa några dagar till Thessaloniki där det just startats en ny färjelinje till Izmir. Färjan var nästan tom, bara några få bilar. Och sedan var det bara några timmar ner till Marmaris! Äntligen hemma.

Vi slappnade av med en simtur varje morgon och frukost på terrassen och många vänner på middag hos oss 2-3 kvällar i veckan. Det är som en stor familj - alla känner alla. Och vår terrass är helt fantastisk - året om.

KRYSSNINGAR

Dags för en kryssning!!! Vi hade ju aldrig åkt på kryssning förut. Och det var en upplevelse. Vi flög via Istanbuls nya flygplats till Malaga där vi stannade några dagar. Sedan hoppade vi på det jättelika skeppet Norwegian Sun och stannade i Cadiz och Lissabon på väg till Funchal på Madeira, sedan vidare till 4 Kanarieöar och till sist hemåt igen via Gibraltar och tillbaka till Malaga där vi tog flyget hem via Istanbuls nya flygplats - skrämmande stor. 14 dagars tur. God mat, trevliga vänner, alla verkade ha hur mycket pengar som helst, flera var miljardärer. Ett par hade varit på 65 kryssningsresor under 20 år. Några hade tagit 15 och vi som var på vår första. Men det var trevligt.

Enda problemet var när vi seglade mot Madeira en hel natt och en dag och vågorna gick höga, så höga att Zuzu blev sjösjuk.

Jag lämnade in min Opel till handlaren i Fetiye och han sålde den så vi tog en tur dit för att skriva på alla papper, gå till Notar osv. Och en natt på vårt favorithotell nere vid hamnen. Hemåt i Chryslercabben, nercabbat! Tänk vad härligt vi hade haft det detta år!

När vi kom tillbaka hem var det förstås julaftonsfirande på terrassen, sedan drog vi till Bono och dansade och sjöng, bakfulla nästa dag och plötsligt var det nyårsafton där Hasan hade fixat bord på Beachfront med dans och underhållning. När det närmade sig tolvslaget drog vi vidare till Bono igen och dansade vidare. Vilken kväll!!! Och påföljande morgon var vi bakis igen!

JORDBÄVNING

Ceren hälsade på i slutet av januari, hon ville kolla hur det var i Bodrum eftersom hon tänkte söka jobb på universitetet där. Vi var också i Mugla med henne för att kolla om det fanns några lediga jobb för henne där.

När hon åkt tillbaka till Gaziantep kom den jättestora jordbävningen i Turkiet och Syrien. Riktigt ruskigt.

Hon och lilla Ege hade kastat sig ut från huset när det började skaka och sedan bott i bilen flera dagar. Sedan åkte dom till hennes exmans mamma i Bursa och dom stannade där en hel månad, det var ju kaos i östra Türkiye länge. Men huset i Gaziantep blev besiktigt och det var inga strukturella skador så dom bor där nu.

Många av våra vänner här i Marmaris tog sig till jordbävningssområdena för att hjälpa till. Alla ställde upp - vi också genom att ge pengar till de som flytt till Marmaris. Hotellen bjöd på rum och mat. Ali på Corner Shop som var från Hatay drog dit till släkten.

Vi hade många middagar på terrassen med våra nya vänner från Ukraina och våra gamla vänner i området också, 2-3 middagar i veckan för det mesta. Och vi fixade upp terrassen mer och mer.

Zuzu fixade fejsset hos skönhetskirurgen i mars. Det blev ingen större skillnad tyckte jag men hon tyckte det blev bra.

Jag hade redan tidigare fixat mina hängande ögonlock hos samma kirurg, jag lovar att det behövdes.

Vi tog sköna rundturer med Chryslercabben nästan varje vecka. Det blev Köyzeğis, Dalaman, Turunc, Akyaka, Mugla. Härligt att kunna åka runt nercabbat.

En stjärnförsäljare från Stjärna-Fyrkant lurade på mig ett nytt mobilabonnemang som visade sig vara helt fel för mig här i Türkiye för det gick inte att köra Telefon över Wifi utan höga kostnader. Det tog 2-3 månader att reda upp det hela - och jag hade lagt ut runt 20.000:- för jag måste ju ha min jobbtelefon igång. Till slut flyttade dom mig tillbaka till Tre, eller 3 kanske det heter, som har ett utmärkt avtal som funkade perfekt här i alla år och nu när jag skriver detta är det ännu bättre - kostar inte ett öre extra de första 2 månaderna man är här - och när jag stannar längre har jag en trådlös portabel Wifi- burk med mig överallt - skönt att kunna köra vidare på mitt svenska telefonnummer. Och nyttigt även när det är strömavbrott eller stök med den vanliga uppkopplingen mot internet.

Jag har bråkat med mitt ex via mail som fortfarande inte redovisat alla pengar för möbler, nytt kök, terrassmarkis, inglasning av nedre balkongen mm mm i lägenheten i Marmaris som var skriven på henne som hon sålde alldeles för billigt - istället för att skriva över den på vår son Johan som kunde haft bra hyresintäkter från den.

Vi besökte Rhodos flera gånger under året, både för få stämpel i passet för Schengen Visa för Zuzu samt för att flyga vidare därifrån med Norwegian och Ryanair. Det är ju bara en timma med färjan och ett mycket trevligt Best Western Plaza hotell mitt i smeten som vi brukar övernatta på.

Vi flög till Stockholm i april för att köra två Öppet hus med Orgeldemo på JAM med de nya orgelmodellerna. En måndag och en lördag vid Påsken. Och som vanligt stannade vi på hotel Ruth i Stockholm på vägen, ett otroligt trevligt hotell med fantastisk frukost. Rekommenderas starkt.

Vi tog en tur söderut till Henric de Koster och bodde på Elite Grand Hotel i Norrköping, ett mycket lyckat besök. Vi passade på att gå på konstmuseum och äta blodiga biffar på en restaurang nära hotellet, Zuzu måste ju få testa hur biffarna smakade på svenska krogar, i Turkiet äter turkarna bara väldigt välstekt kött, det får inte vara lite blodig i mitten som jag och många gillar. 20 april tog vi premiärdoppet hemma i Marmaris, då brukar havet vara 18 grader igen.

FLODKRYSSNING

19 maj flög vi till Istanbul för att ta oss vidare på en River Cruise på Rhen. Det blev en mycket trevlig resa med många nya vänner. Vi klev på den långa smala kryssningsbåten i Amsterdam. Resan gick via Arnheim, Köln, Koblenz, Mannheim och Heidelberg till Strassbourg och det var väldigt vackert hela vägen. Härligt att kopla av på övre däck där man nästan får huka sig under broarna medan man tar en G&T innan middagen och sedan ypperlig mat. Och bara runt 100 gäster som placerades i olika områden en trappa ner. Det var en så bra resa att vi kommer att göra om det på en annan flod när vi hinner. Rekommenderas!

Jag lyckades ju också köpa en stor Bastuba, To Be or not Tuba? Som jag lyckades få med hem på flyget till Marmaris utan extra fraktkostnad. När vi kom hem blev det som vanligt många båtturer på Alis båt och umgänge med en massa festglada finnar, ibland slutade det med party på Metropol, en

dansbar där man kör karaoke och ser en del kul shower. Drivs av en väldigt trevlig kille som heter Beko, baren heter Bekonbari och det är 90% finska gäster. Galet kul ibland. Tyvärr har de finska gästerna svårt sommaren 2025 - inga resebyråer direktflyg så det är dyrt och krångligt för finnarna att ta sig hit. Och Beko kör vidare i ett annat hotell där det är mest engelska gäster i väntan på att det skall komma fler finska gäster 2026.

Min gamla bokföringstjej Lena Persson, som jag träffade på flyget till Marmaris runt 2006 och som har en lägenhet i Marmaris kom på besök och vi träffades tillsammans med hennes vän som också heter Lena. Dom köpte varsin tavla av Zuzu som vi tog med till Sverige när vi reste dit igen i september.

I slutet av Juli tog vi ytterligare en kryssning, denna gång med MSC Splendida, ett jättefartyg med över 5.000 passagerare plus besättning. Kryssningen utgick från Istanbul till Corfu, Bari, Trieste, Venedig, Katakolon, Pireus och Kusadasi. Vi hittade knappt tillbaka vår hytt! Och vi konstaterade att ett hälften så stort fartyg hade varit bättre. Så vi bokade en kryssning i början av mars med ett mindre skepp och hoppades att det skulle bli roligare.

I början av september var det dags igen för Orgeldemo och Öppet Hus på JAM Syntotek i Stockholm igen. Och goda frukostar på Ruth's förstås. Det blev två kvällar med mingel med gamla vänner och orgelkunder också på Dagobert och några nya vänner fick vi också! Mycket lyckat. Förutom att min son inte ville ha med mig och Zuzu att göra längre, så jag blev utkastad från utställningen jag hyrde för några instrument i entrén till hans butik JAM Syntotek. Tråkigt. Fattar fortfarande inte varför.

Jag hittade ju ett hus i Småland som jag flyttade allt till i november 2023 och där min gamla vän Erik Bergh skulle jobba på plats med firman. Han körde buss på deltid och hade fullt upp med att få ordning på huset som han hade hittat till mig. Det är en gammal livsmedelsbutik med två stora fina välisolerade lägenheter ovanpå och ligger i Järnforsen i Småland. Det blev bra som utgångspunkt för lite orgeldemo både i utställningen och på rundresor i södra Sverige. Plus för logistik, verkstad osv när vi kommit igång med en ny keyboardavdelning som tyvärr inte var så lyckad - det är svårt att locka kunder för demo.

Jag blev välkommen som återförsäljare till Nord igen, dom slängde ut mig pga att jag inte hade någon utställning längre sedan jag slog igen min egen utställning under Coronan och flyttade in på JAM Syntotek. Och jag satsade mera på en del egna produkter plus Korg och Casio.

Nu när jag överlåtit rörelsen vad gäller agenturen för Viscount har jag skrivit kontrakt med en häutig man som skall göra om lokalen till en Pizzeria och bageri. Han skall ta över från nyår 2025-26 och flytta in i april när killen som kör pizzerian rakt över gatan tar pension - hoppas det kommer att funka.

Under oktober 2023 kollade jag och Erik på billiga hus i närheten av Virserum där han bodde. Vi hittade flera, alla till fyndpriser. Erik åkte runt och kollade men två hus som vi gav bud på var plötsligt inte till salu, fattar inte varför. Så efter lite mer letande blev det kåken i Järnforsen. 750.000 fick vi den för inkl en del möbler - den ena lägenheten var möblerad. Otroliga priser i dom trakterna. Och mycket turister från Tyskland och Holland året runt samt en del som jobbar med skogen och byggen som vill hyra rum så vi räknade med att ha en del inkomster från Booking och AirBnB. Tyvärr var det alldeles för mycket jobb så jag lade ner den verksamheten. Och har lånat ut de komplett inredda lägenheterna ibland.

Vi firade julafton på vår terrass i två omgångar, en på julafton och en på juldagen, det blev väldigt lyckat. Sedan tog vi det lite lugnare i mellandagarna.

TRASSEL MED CABBEN

Zuzu och jag åkte upp till Izmir två gånger, cabben på min Chrysler strejkade så när de lokala bilverkstäderna i Marmaris gick bet på problemet åkte jag upp med den till den av Chrysler auktoriserade bilverkstaden. Det var en reservdel från USA som måste beställas. Allt funkade efter det verkstadsbesöket men runt julafton strejkade cabben igen. Och när jag kört upp till till den auktoriserade Chryslerverkstaden så funkade den förstås. Haha! 60 mil förgäves!

Vi träffade Laila och Astor, ett par från Norge som var ute på en lång seglingstur och brukade äta middag på samma restaurang, Sevgioglu, som vi ibland. Vi började prata och dom hade hyrt ut sitt hus i Norge och finansierade långseglingen med hyresintäkterna om jag fattade rätt Vi tog en del sköna rundturer med Chryslercabben nästan varje vecka. Det blev Köyzeğis, Dalaman, Turunc, Akyaka, Mugla. Härligt att kunna åka runt nercabbat.

En stjärnförsäljare från Stjärna-Fyrkant lurade på mig ett nytt mobilabonnemang som visade sig vara helt fel för mig här i Türkiye för det gick inte att köra Telefon över Wifi utan höga kostnader. Det tog 2-3 månader att reda upp det hela - och jag hade lagt ut runt 20.000:- för jag måste ju ha min jobbtelefon igång. Till slut flyttade dom mig tillbaka till Tre, eller 3 kanske det heter, som har ett utmärkt avtal som funkar perfekt här i allaår.

Bråkat med mitt ex via mail som fortfarande inte redovisat alla pengar för möbler, nytt kök, terrassmarkis, inglasning sv nedre balkongen mm mm i lägenheten i Marmaris som var skriven på henne som hon sålde alldeles för billigt - istället för att skriva över den på vår son Johan som kunde haft bra hyresintäkter från den.

Vi besökte Rhodos flera gånger under året, både för få stämpel i passet för Schengen Visa för Zuzu samt för att flyga vidare därifrån med Norwegian och Ryanair. Det är ju bara en timme med färjan och trevligt hotell mitt i smeten som vu brukar övernatta på.

Vi flög till Stockholm i april för att köra två Öppet hus med Orgeldemo på JAM med de nya orgelmodellerna. En måndag och en lördag vid Påsken. Och som vanligt stannade vi på hotel Ruth, en otroligt trevligt hotell med fantastisk frukost. Rekommenderas starkt.

Vi tog en tur söderut till Henric de Koster och bodde på Elite Grand Hotel i Norrköping, ett mycket lyckat besök. Vi passade på att gå på konstmuseum och äta blodiga biffar på en restaurang nära hotellet, Zuzu måste ju få testa hur biffarna smakade på svenska.

20 april tog vi premiärdoppet hemma i Marmaris, då brukar havet vara 18 grader igen.

19 maj flög vi till Istanbul för att ta oss vidare på en River Cruise på Rhen. Det blev en mycket trevlig resa med många nya vänner. Vi klev på den långa smala kryssningsbåten i Amsterdam. Resan gick via Arnheim, Köln, Koblenz, Mannheim och Heidelberg till Strassbourg och det var väldigt vackert hela vägen. Härligt att kopla av på övre däck där man nästan får huka sig under broarna medan man tar en G&T innan middagen och sedan ypperlig mat. Och bara runt 100 gäster som placerades i olika områden en trappa ner. Det var en så bra resa att vi kommer att göra om det på en annan flod när vi hinner. Rekommenderas!

Jag lyckades ju också köpa en stor Bastuba, To Be or not Tuba? Som jag lyckades få med hem till Marmaris utan extra fraktkostnad.

När vi kom hem blev det som vanligt många båtturer på Alis båt och umgänge med en massa festglada finnar, ibland slutade det med party på Metropol. Galet kul ibland.

Min gamla bokföringstjej Lena, som jag träffade på flyget till Marmaris runt 2006 och som har en lägenhet i Marmaris kom på besök och vi träffades tillsammans med hennes vän som också heter Lena. Dom köpte varsin tavla av Zuzu som vi tog med till Sverige när vi reste igen i september.

I slutet av Juli tog vi ytterligare en kryssning, denna gång med MSC Splendida, ett jättefartyg med över 5.000 passagerare plus besättning. Kryssningen utgick från Istanbul till Corfu, Bari, Trieste, Venedig, Katakolon, Pireus och Kusadasi. Vi hittade knappt tillbaka vår hytt! Och vi konstaterade att ett hälften så stort fartyg hade varit bättre. Så nu har vi bokat en kryssning i början av mars med ett mindre skepp. Hoppas det blir roligare.

The Church Of the Flying Spaghetti Monster gäller! Jag kan bli väldigt kränkt! Och kanske slänga en bunke Spaghetti på den som inte respekterar min religion!!!

Sen kan ni bränna alla biblar och koraner osv men inte min bok för den finns däruppe i det blå!

Jag är ju Minister, dvs präst, med certifikat från grundaren av The Church of the Flying Spaghetti Monster. Jag har även rätt att viga. Denna kyrka är erkänd som religiös rörelse i flera länder och delstater och om du googlar hittar du även många bilder på körkort där medlemmarna har sin religiösa huvudbonad, ett durkslag på sig. Jag försökte men fick nobben sist.

Och jag gillar att provocera alla nötter som tror på det ena och det andra. En del kräver att jag skall visa dom respekt men då kontrar jag med att det är dom som skall visa mig respekt. Jag är ju högre upp i hierarkin än en imam. Sedan kan vi snacka.

Det bästa med The Church of the Flying Spaghetti monster är vår variant på Himmel och Helvete.

Där uppe i himlen har dom två fabriker. En producerar världens godaste öl, och den andra producerar dom snyggaste blondiner världen skådat - plus tjusiga pojkar också förstås - som går omkring väldigt lättklädda och serverar väl kyld perfekt öl från stora brickor.

Men där nere är det fula gamla kärringar och gubbar i fula kläder som serverar ljummen engelsk avslagen bärs.

Jag är inte helt säker på detta men hörde det av en som var mer insatt. Allt är ju lite hemligt tills man når en viss nivå - ungefär som hos Frimurarna.

VÅRT BRÖLLOP I MARMARIS

Jag kan tillägga att förutom det lagliga bröllopet där jag och min turkiska fru Zuzu vigdes på kommunens kontor ovanpå grönsaksmarknaden så var det först en bröllopsfest på Yüksel nedanför vår bostad och några dagar senare stor baluns och Spaghettibröllop på restaurang Bono här i Marmaris dit jag bjudit in över 30 vänner som precis som jag bar vår religiösa huvudbonad, ett durkslag, och min gamla vän Hasan vigde oss. Och maten som restaurangen serverade var förstås Spaghetti med Köttbullar.

Sammanfattning 2024

Direkt efter nyår körde vi upp till den auktoriserade Chryslerverkstaden i Izmir igen för att cabben inte gick att fälla ner - och när vi kom dit så funkade den förstås. Och när vi sedan kom tillbaks till Marmaris så funkade den inte...

Vi hade två trevliga nätter på det fantastiska Kordom Pasaport hotellet. Vi njöt av god mat och kul musik på en restaurant nära hotellet - Zuzu sjöng med i låtarna.

Vi tog några morgondopp också men det var inte något vidare väder. Januari brukar vara mulet och regnigt.

Jag var intresserad av att ta en kryssning från Miami och tog kontakt med MSC i USA. Tyvärr fick jag en massa annat att göra så vi kanske tar en kryssning nu under våren 2025.

Vi var i Stratonikeia igen, en fantastisk romersk lämning på vägen mot Bodrum.

Jag beställde ett handknackat mässingsfat som skylt, The Church of the Flying Spaghetti Monster + en massa spaghetti och två köttbullar som ögon. Den blev riktigt lyckad.

Vi hade många trevliga middagar på terrassen och några i mina uthyrda lägenheter med våra ukrainska vänner Sergei och Galina, Tatyana och Sonya, Natalya och Dima och även Zuzu's vänner Selma och hennes syster Sefa samt Oruc och hans fru som hyr en av mina lägenheter. Och förstås min gamla vän, advokaten Kadir och hans vän.

Zuzu och jag gick till husläkaren för att kolla våra värden - gratis även för mig. Och läkaren sade att vi hade inget att oroa oss för bara vi fortsatte med våra blodtryckssänkande och blodsockersänkande piller. Läkaren var bra påläst och hade läst om danska medicinprofessorn Göetze och hans uppror.

En ny kul vän, Yilderim, som bor i Sverige och här i Marmaris när han kan jobba som trubadur var på middag med sin konstnärliga väninna som målar.

Vi äter på restaurang en hel del - mest på La Kebab och Bono där vi träffades 7 juli 2021. Och vi beställer hämtmat från Taj Mahal som hade köket igång - denna vinter har dom stängt. Några ställen på strandpromenaden var öppna förra året också. Roma och Ali Usta. Och som vanligt var det besök en morgon i veckan på Sönmez Corba för soppfrukost. Ibland har vi stannat till på Pukka på vägen till Blueport köpcenter där det finns flera restauranger samt KFC, McDonalds och Burger King och en bio.

Vår vän Ali som tillsammans med sin bror kör Corner Shop kom på middag också med sin fru och sina fina döttrar som spelar ukulele - jag gav en ukke till dom för några år sedan. Han är från Hatay. Det är 50 "Corner Shops" i Marmaris som drivs av folk från Hatay - dom håller ihop såklart. Lägenheten jag köpte på 105:e gatan var det Ali som tipsade om våren 2021 - en kusin ville sälja.

Bulut och hans flickvän Svetlana var också på middag - hon är från Ryssland och nyttig när det är många kunder som pratar ryska här.

Vi tog också några turer till Akyaka för att besöka den fantastiska restaurangen mitt i den kalla floden med sötvatten från bergen, Cennet heter den. Rekommenderas!

Vi tog färjan till Rhodos och bodde på ett annorlunda hotell i Old Town, Saint Michel och åt både helstekt gris och moussaka. Vi har tagit färjan till Rhodos massor av gånger för att få en Schengen-stämpel i Zuzu's pass så hon kan åka med mig överallt - på kryssningar och numera även till Järnforsen och Virserum.

I början på mars flög vi till Rom och tog en medelhavskryssning på MSC Orchestra som utgick från Cittavechia På vägen till skeppet stannade vi i en trevlig liten semesterort som heter Santa Marinella. Känns lite som Marmaris. Kryssningen gick till bl a Livorno, Florens, Marseille, Palma de Mallorca, Sardinien.

Vi tog flyget direkt från Rom till Arlanda och bodde som vanligt på hotell Ruth på Surbrunnsgatan. Sveriges bästa frukost och närheten till mina gamla kvarter och Dagobert.

Jag höll ett litet föredrag om mitt liv på Samhällsföreningen i Järnforsen och bjussade på lite av mina memoarer. Det var fullt med folk på Violen.

Hem till Marmaris och många nya trevliga kvällar på vår terrass, nu kom även Donna och Paul över.

Jag besökte Population Center flera gånger för att förlänga mitt svenska körkort men det funkade inte. Det går ut i februari 2025. Och när man är bosatt och skriven i Turkiet kan man inte förlänga det - svenskarna gillar inte

turkar. Det är likadant när jag skall hyra bil i Sverige - skriven i Turkiet = nobben hos alla stora som Avis, Hertz osv. Utom hos Sixt där jag hyrt många gånger - dom har mig i sitt datasystem.

I april besökte vi Roxy Show Bar längst bort längs strandpromenaden mot Icmeler. Faktiskt riktigt kul Dragshow, 90% engelsmän i publiken, och full fart. Erik Bergh tröttnade, hade kämpigt med ångestattacker och fick några utbrott när vi var i Järnforsen, så i april skiljdes vi åt. Han fortsätter att köra buss på heltid - jag tror att extrajobbet med firman blev för mycket - lätt stressad.

Jorma på Hotell Dacke tipsade om en kul tjej som jobbat hos honom en sommar för några år sedan, Sabina. Född i Etiopien, adopterad av ett svensk religiöst par när hon var bara några månader.

Jag och Erik instruerade henne så hon skulle kunna sköta att packa prylar och klista DHL packlappar, ta emot sändningar från Italien och Tyskland, öppna för orgelintresserda mm mm. Och det funkade fint ett tag.

I slutet på april var det dags för ett besök på Rhodos igen för att fixa Zuzu's Schengen Visa.

Vi tog våra dagliga morgondopp i Marmaris och flera gånger körde vi också frukost på stranden - ensamma eller med våra ukrainska vänner. Det var toppenväder hela tiden från slutet på mars och in i december.

Nu i april hade alla restauranger öppnat för säsongen så vi gick till Tai Pan som har en mycket god buffé med kinesisk och indisk mat. Och förstås till Yüksel som ligger precis nedanför oss vid kinesiska parken samt till EuroSky som är engelsmännens favorit med Fish&Chips mm. Det finns massor med bra krogar och barer i Marmaris, skönt att så många är öppna även under lågsäsong, som t ex fiskrestaurangen Liman.

När de finska turisterna kommer i slutet på april är det full fart både med dagsturer med Alis båt, ofta ut till en vik som kallas Jungfruns Kloster, via Turunc eller någon av de andra ställena längs vattnet, och även på kvällarna på finnarnas favoritställe Bekon Bari uppe vid marknaden. Där sjunger man karaoke och dansar hej vilt. En dansshow brukar uppträda också.

Jag vet att ägaren sagt upp kontraktet med hotellet där Bekon Bari ligger, Metropol, och drar igång i hotellet vid stora Migros med samma personal våren 2025. Zuzu gillar ju att dansa och hålla igång så vi har varit där många kvällar och även umgåtts en del med finnar vi träffat på Ali's ibåt.

Huset på 107:e gatan där jag hade två lägenheter, numera en i bottenplanet, fick problem då man skulle riva huset bredvid där det gamla horhotellet låg. När det revs rasade flera våningsplan in från sidan i väggen på det huset. Det tog ett bra tag att ta bort alla rivningsrester och reparera väggar osv och mina

hyresgäster kunde inte bo kvar under tiden. Det är inte något nytt hus byggt ännu - sägs bero på att bygglovets inte var i ordning. Inte så kul med en rivningstomt som granne.

Jag upptäckte att Zuzu och jag inte var officiellt gifta i Sverige när vi försökte fixa permanent uppehållstillstånd för henne. Men det fixade vi på servicekontoret i Vetlanda till slut, där kollade dom det turkiska beviset i original, tog fingeravtryck på Zuzu mm, så nu är vi officiellt gifta även i Sverige. Vid månadsskiftet april-maj flög vi till Sverige igen. Bodde som vanligt på Hotell Dacke. När Erik gick ur styrelsen behövde jag som skriven i Turkiet nya styrelseledamöter skrivna inom Schengen och en gammal vän, Eriker samt Jorma ställde upp, men det blev ändå en massa krångel med månatliga redovisningen av arbetsgivaravgiften till Skatteverket. En massa strul, och väldigt dålig support på Skatteverket. Nu är det förstås löst - PUH!!

2024

Henric de Koster kom på besök för ett Öppet Hus och orgeldemo och fick träffa Sabina också när vi bjöd några kunder på den traditionella lunchen på pizzerian på Emåbaren.

En organist som Viscount sponsrar kör på en Viscount Legend och jag lovade att köra över en med stativ, bänk och kabinett till Kvartetet & Co Örebro för vidare befordran av artisten till Stampen där han skulle spela dagen efter. Vi tog in på Hotell Borgen i Örebro, också ett mycket trevligt hotell med bra middagsbuffé och frukost. Nästa dag visade det sig att dom inte använt orgeln, han hade med sig en egen. Men vi kollade in honom på Stampen efter en middag på Dagobert, full fart, kul med många bekanta ansikten i publiken. Zuzu var i högform och dansade runt.

När vi var i Virserum tänkte jag att vi skulle kolla in huspriserna, det är ju löjligt billigt i den trakten, så jag kollade lite på nätet och Zuzu och jag åkte runt en sväng för att titta på husen i säljannonserna.

Vi åkte uppför en lång backe bakom ålderdomshemmet i Virserum och hamnade på en återvändsgata som heter Ringvägen. Längst upp före vändplanen ligger en röd villa från 70-talet på höger sida.

Vi gick ur bilen och kollade utanpå när grannen mittemot, en tysk som heter Dieter kom fram och frågade om vi ville kolla inuti också. Han hade nyckel.

Vi ringde mäklaren och fick gå in och kollade allt.

Kanonskick, hela huset nyrenoverat, 3-glasfönster, stort vardagsrum och två sovrum däruppe, gillestuga och två sovrum med egen ingång där nere, nya tak på både huset och garaget, en stor terrass under tak på baksidan, en balkong

på framsidan med utgång från det ena sovrummet. Trevligt kök med ny spis, nytt kylskåp, ny diskmaskin, fräscht badrum där uppe, duschrum med toalett, där nere. Tvättstuga med tvättmaskin.

Flera väggar hade trevliga väggmålningar från den tidigare ägaren som varit konstnär och nyligen gått bort.

Zuzu blev blyxtkär!!! Sade att detta hus ville hon ha!!! Inget snack om saken. Det var budgivning, ett dödsbo som sålde och jag bjöd bäst - astronomiska 550.000:- fick vi det för!!!

Kändes lite som när firman köpte huset i Järnforsen 9 km därifrån för 750.000:- medan årshyran för lokalen på Roslagsgatan var runt 500.000:-.

Hemåt igen till Marmaris.

Min ögonläkare i Marmaris tyckte att det var dags att fixa nya linser så jag besökte den kvinnliga professorn Aylin Karalezli i Mugla som fixade allt på en dag. Bästa kvalitet på linserna. Perfekt jobb. Kostade runt 30.000 SEK om jag minns rätt. Skönt att slippa mina glasögon när jag är ute på stan, kör bil osv, behöver bara läsglasögon numera.

I början av juni tog vi färjan till Rhodos igen och flög direkt till Arlanda med Ryanair, enklaste och snabbaste sättet att ta sig till Sverige, och billigast också. Hyrde bil på Sixt i Mjölby som vanligt.

Hemåt till Marmaris igen efter 3 veckor runt Virserum, Vetlanda, besök i Västervik, Vimmerby och Hultsfred.

Vi möblerade villan med kul gamla möbler vi köpte på kyrkans loppis i Virserum. Det enda jag beställde på Ikea var två sängar med sängbord samt kontorsbord och stol - det ena sovrummet är nu mitt arbetsrum också.

Den 2 juli var det dags igen för Zuzu att ställa ut sina tavlor i Armutalans Kulturcenter för andra gången. Tyvärr var det ganska dåligt med folk och värmeböljan gjorde det inte bättre.

15 juli var vi tillbaka i Virserum igen efter den vanliga resan med färja till Rhodos och Ryanair. Vi stannade i Sverige nästan tre månader - skönt att skippa hettan och massturismen i Marmaris, skönt också att slippa se alla smällfeta gamla engelska damer i 150-kilosklassen som kör på sina 4-hjuliga elmoppar längs strandpromenaden. Mycket trevligare och mer avkopplande att äta middagar på Dacke och handla mat på ICA och Coop och bjuda vänner på vår härliga terrass. Och att äta frukost på balkongen, även ta våra dagliga G&T där. Några Öppet Hus på det och affärerna gick bra. Vi trivdes verkligen - Zuzu älskar de vackra vägarna och alla vilda djur man ser.

Erik köpte in en kul bil till firman hösten 2023 och vi tog oss runt med den men det var alla möjliga problem med den 4-hjulsdriva Cadillacen, en lyxig SRX med sollucka av glas. Efter några reparationer av knutarna så tog jag bilen till Mekonomen och där blev den utdömd. Lika bra att sälja den i befintligt skick eller skrota den tyckte dom. Så det gjorde jag, fick 25.000:-

När Erik flyttade ut ur den ena lägenheten i Järnforsen var det dags att försöka hyra ut båda. En tjej som heter Elisabeth hade föreslagit att dom skulle hyras ut på AirBnB osv och hon hennes man Anders skulle sköta det, Sabrina skulle hjälpa till med att nyta lakan osv. Sagt och gjort.

Vi drog igång Järnpanget med de två lägenheterna som jag köpte in sängar och möbler till, flera omgångar sängkläder samt alla husgeråd med AirBnB osv, allt skulle finnas. Men tyvärr blev det för mycket jobb, Sabina kroknade efter någon månad och några veckors uthyrning och Elisabeth ville inte kämpa med att städa, bädda osv. och inte Zuzu heller, så lägenheterna har inga hyresgäster nu.

Jag vill hyra ut dom per månad på årskontrakt. Kontaktade några större företag som Planja för att hyra till deras personal men inget napp.

Vi var så klart på den årliga Musikhandlarkryssningen på Tommy Jönssons skärgårdsbåt Vindhem i början på september - jättekul även för Zuzu som varit med tidigare, kul att se gamla musikhandlarkollegor och kunder, en del som jag känt sedan 60-talet.

Zuzu och jag stannade hela tre månader i Sverige och flög hem via Rhodos i mitten på september. Härliga tre månader - trakten runt Virserum är ett litet paradiset under sommaren med massor av kultur och intressanta ställen att besöka. Det var motorcykel-träff hos MC-klubben Dackarna nere vid sjön, konstutställningar, marknader, många loppis, en ny kul polsk butik med intressant mat, allt funkade och det känns tryggt. Även på vintern faktiskt. Invandrarna jobbar - många inom äldreomsorgen och verkar bra integrerade. Vår fina villa är också ett litet paradiset.

Merit Hemmingson hälsade på med sin man - vi hade en mycket trevlig middag på vår terrass. Hon har ju testat sig fram med några orglar från mig och till sist verkar det funka riktigt bra - nu med en portabel 3-manualig modell.

STRUL MED VISUM

Zuzu försökte fixa Schengen visum via grekiska konsulatet i Marmaris som tidigare men det blev nobben, vi hade stannat för länge i Sverige, man skall tydligen bo på Rhodos max 2-3 veckor, vilket vi missat, och överträder man den tiden är det kört. Enda sättet var via Schengen Visa Center i Izmir så vi tog oss dit, fyllde i en massa dokument, dom fick all info om Zuzu inkl fingeravtryck, nya passfoton, kopia på vårt vigselbevis, bankutdrag, kopia på hyreskontrakt på hennes två lägenheter, en i Istanbul och den i Marmaris och uppgifter hur mycket hyra dom drar in per månad. Rubbet! Allt skickades inkl hennes pass upp till Svenska Konsulatet i Istanbul. Även att jag hade bra inkomster både från uthyrda lägenheter samt pension och lön från Sverige. Allt för att visa att hon inte skulle hoppa av i Sverige och bli försörjd som flykting eller hur dom tänkte.

Det blev avslag!!! Vi fattade ingenting. Och mycket konstigt avslag där man skrev att det var risk att hon skulle stanna illegalt i Sverige osv. osv.

Snacka om helgalet!!!

Detta fick hon veta när jag var i Sverige och Bulut hjälpte till med att skriva ett överklagande, även Olof Skipper hjälpte till att författa det på engelska, och hon skickade in det till konsulatet tillsammans med sitt pass. Och väntade och väntade.

Det blev avslag igen - utan motivering - bara att överklagandet inte godkändes. Hennes pass kunde dom inte skicka till Marmaris så vi blev tvungna att flyga upp till Istanbul och hämta det. Bokade möte för att få det utlämnat men det gick inte att prata med någon, bara en som ville att hon skulle skriva under att hon hämtat passet. Två dagar i Istanbul utan något som helst resultat.

Men trevligt att åka färjan mellan Adaköy och Karaköy som vanligt.

Europa-Asien.

Men Zuzu sitter nu fast i Turkiet - kommer ingenstans! Jättejobbigt för henne.

Och mig också förstås - vi som brukar röra på oss ute i världen också.

NATALYA OCH DIMA

Mina ukrainska hyresgäster Natalya och hennes son Dima ville kolla in Sverige - det var inget bra för Dima att studera över nätet från Marmaris, svårt även för Natalya som inte hittade något vettigt jobb här, dom kunde ju inte kunde åka till Kiev eftersom Dima riskerade att bli uttagen till ukrainska krigsmakten, han var 17 år.

Jag hade tänkt ta med dom till Sverige via flyg tillsammans med Zuzu men det sket sig. Dom skulle kunna bo i en av mina lägenheter i Virserum medan dom kollade runt om jobb och skolor.

Jag hade kollat in en liten vinterbil som dom skulle kunna låna och hittade en Nissan Note i Bro som skulle vara perfekt för dom. Jag betalade bilen på nätet och dom skulle hämta upp den och köra ner den till Järnforsen, medan jag körde upp min Chrysler Cab från Marmaris med Zuzu, hon var ju med när jag körde ner den två år innan. Det var värre och värre att ha bil i Marmaris. Inga parkeringsplatser nere i centrum, krångel med papper varje gång jag skulle åka utomlands och inte ta med bilen, ingen som kunde fixa cabben. Men bilen är ju i toppskick så varför inte ha den i Sverige, jag har ju ett stort garage vid villan i Virserum.

Men vi kom inte iväg pga visumkrångel mm så i sista stund tog jag med Natalya och Dima på resan till Sverige. Vi åkte upp på 4 dagar via Sofia och Budapest, övernattnig på färja från Gdansk till Karlskrona. Natalya kör snabbt och säkert, det var 180 hela vägen så hon fick köra större delen av sträckan medan jag slöade och Dima kollade kartan i mobilen.

Det var en massa stök i turkiska tullen när jag skulle till Bulgarien, konstiga böter för att jag inte hade betalat pappersjobbet vid tidigare utlandsresor, vilket förstås var fel men svårt för mig att bevisa. Så vi fastnade 4 timmar vid första tullen.

Vi kom upp precis i tid till Öppet Hus i Järnforsen och sedan tog vi tåget upp till Bro för att hämta bilen som var jättefräsch, ingen rost, som ny förutom en buckla på en framskärm.

Vi stannade i Stockholm på vägen, passade på att se Merit Hemmingson på Fasching - utsålt och fullknökat. Hon och hennes band gjorde stor succé, kul också att så många unga var i publiken, jag hade ju trott att det skulle var mest panchos.

Vidare efter lite sightseeing runt Stockholm mot Järnforsen.

Bilen gick fint men fläkten till värmen funkade inte.

Natalya och Dima trivdes i lägenheten ovanpå firman, dom åkte runt för att kolla in skolor och jobb medan jag jobbade med firman.

Men jag ville ju hem till stackars Zuzu och så efter två veckor var vi i Marmaris igen.

Dima och Natalya trivdes bra och blev väldigt väl bemötta i Sverige, åkte gratis på bussar och tunnelbana i Stockholm, behövde bara visa sina pass. Men det

var svårt med skolgång och jobb i Virserum, Vetlanda, Vimmerby osv. så dom sneglade på att ta sig till Stockholm en vända men kom på att det skulle bli mycket dyrare att bo och plugga där. Så dom flög med mig hem igen.

Zuzu och jag hade några sköna höstveckor i Marmaris i november, det var härligt väder och mycket umgänge, champagnefrukost på Bono, frukost på stranden, morgondopp varje morgon, soppfrukost varje vecka. Sedan tog jag en snabbtur upp till Sverige för årets sista Öppet Hus.

TURKISKT KÖRKORT!!!

Jag var väldigt orolig för mitt svenska körkort och gick flera gånger till Population Center, begärde papper från Sverige osv men dom kunde inget göra.

I Sverige kan man inte förnya sitt svenska körkort om man är bosatt i Turkiet. Jag flög upp till Virserum och stannade en vecka igen i december - det var en hel del att fixa för firman. Jag sålde några orglar och väntade in leveransen av mina orgelbänkar med hydraulisk höjdställning. Jag hade beställt 50 stycken - nu med brun sits och fotstöd - en klar förbättring - men dom var försenade. Sedan hem till Marmaris igen och några härliga morgondopp.

Till sist - i december - fixade jag ett turkiskt körkort.

Jag tackar min gamla vän Hasan som översatte mina skolbetyg från Schartau Handelsgymnasium från 60-talet - det tog ett tag att gräva fram dom med en del mailkorrespondens med svenska myndigheter. Turkarna ville inte acceptera dom eftersom det var ett enda dokument med betygen för samtliga elever i klassen.

Hasan är certifierad tolk för svenska, han följde med till Notariatet och vidare till Population Center, och skrev översättningen så det funkade!

Äntligen har jag fått ett nytt körkort. Turkiskt!!! Och det gäller i 10 år!!! I alla länder!

Äntligen!!! Jag var så glad! Så på nyårsafton gick Zuzu och jag till Population Center med två stora chokladtårter för att tacka dom att dom stått ut med mig och alla mina försök att fixa körkort.

UTSLÄNGD FRÅN FIRMAN

Det hände förstås en hel del efter detta också. Marjatta var på ilsket hämndhumör och hade lyckats med att få min son Johan och hans ex att ta avstånd från mig och Zuzu. Snacka om att baktala. Jag som verkligen har ställt upp bakom Johan under alla år. Många kan läsa om det i mina memoarer.

Så nu får jag och Zuzu varken träffa Johan eller mitt barnbarn Bosse, 6 år då. Väldigt tråkigt tycker jag. Jag har också fått veta att Johan och Bosses mamma skiljts åt och det kan ju inte vara så kul för Bosse att bo en vecka hos den ena och nästa hos den andra. Men på den vägen är det nog fortfarande.

När jag sammanfattade detta i mars 2026 tänkte jag att det får räcka tills vidare.

Men mer kommer!

**OTROGEN?
JAG?**

You come back Tokyo?

Efter några jobbiga år när Studion gått i konkurs och jag kämpade vidare med högtalare och slutsteg som Joppe och jag döpte till J&J var jag en del i Taiwan där mitt och min japanska kompanjons bolag Redco var registrerat samt förstås även i Japan där vi bl a lät tillverka högtalarmembran för produktionen i Taiwan.

Min kompanjon hette Mac Ohmura och bodde i Osaka och firman han jobbade för hade leverantörer med tillverkning av musikinstrument mm i stort sett överallt i Japan.

Mac ville ju sluta och öppna eget och då kan man inte bara sluta - i Japan blir man svartlistad om man inte fixar en ersättare - och han tyckte ju att jag skulle bli den perfekta ersättaren som exportchef för Rokkoman som grossistfirman hette. Han visste att jag var rätt trött på Sverige, jag hade ju även haft planer på att flytta till USA. Jag skrev en del om det i första delen av mina memoarer. Han hade en god vän som exporterade pärlor från staden Kobe, känd just för sin produktion av äkta pärlor - jag skrev om det också tidigare.

Jag var på väg till Kobe med Shinkansen, det snabba tåget som kör mellan husen i 200 km/tim, för att träffa MAC och diskutera vidare om våra framtidsplaner.

Shinkansen känns ganska lyxigt att åka med faktiskt, dom har en bra restaurangvagn och det går ju väldigt fort att komma dit man skall. Det enda konstiga då var toaletten som bara var ett hål i golvet. inget toalettpapper - bara en duschstråle. Lite som traditionella toaletter i Turkiet.

Jag stod på perrongen i Tokyo och försökte hitta rätt spår och tåg men det var nästan omöjligt. Alla skyltar var på japanska, och jag hade lärt mig hur Kobe såg ut med japanska tecken men kom ändå ingen vart.

En bit bort stod en lång tjej och jag gick fram till henne och var förstås väldigt artig - som man måste vara i Japan, och frågade: Excuse me - do you speak english? Hon svarade -Little. Och jag frågade -Is this where the train to Kobe is? Tjejen kollade runt medan hon sade som alla japaner "aaaahhh" när dom letar efter något. -No train Kobe svarade hon! Thank you sade jag och vände mig om och fortsatte leta - då kom hon springande och sade -Next train Kobe! Thank you very much sade jag förstås och då sade tjejen -You come back Tokyo? Visst sade jag - jag är tillbaka på lördag kväll. Vi kan väl ses på mitt

hotell Hilton? Och vi kom överens om att träffas där vid 18-tiden. Och det gjorde vi.

Vi gick på en restaurang nära hotellet och hade riktigt trevligt - och hon pratade bättre och bättre engelska vartefter kvällen gick och vi delade på en flaska vin.

Hiromi

Vi snackade om allt och hon berättade att hon jobbade som skådis både i filmroller och på traditionell japansk teater i Osaka. Hon hette Hiromi Nagamouri och var lite halvkänd.

Jag berättade att jag höll på med högtalare och förstärkare och hade musikaffär i Stockholm, en son och en fru jag tänkte lämna och starta ett nytt liv. Min son tänkte jag ta med mig, min fru var ju bara intresserad av sitt jobb som sjuksköterska osv.

Hon berättade att hon var ihop men en kille som hon tröttnat på men dom delade fortfarande lägenhet.

Jag skulle ju upp tidigt nästa dag för att gå på en stor mäsas med elektronik osv. och sen till Narita Airport för att flyga hemåt vid 18-tiden.

Vi delade telefonnummer och sen var det dags att skiljas.

Nästa dag var jag på mässan och drog till Narita och vem stod ovanför rulltrappans slut om inte Hiromi? Såklart! Vi hade verkligen fattat tycke för varandra och hon ville se mig en gång till innan jag åkte.

När jag var hemma på Musikbörsen igen ringde hon när butiken precis stängde vid 18-tiden!

-Moshi Moshi! Hay! sade vi till varandra. Det var inga långa samtal men 3-4 dagar i veckan snackade vi. Och försökte planera när vi skulle kunna ses igen.

Några månader senare var jag på väg till Japan igen och hade bokat in mig på samma Hilton hotell.

Vi hade en väldigt trevlig kväll på en annan restaurang och det slutade förstås med att hon följde med upp på rummet. Vi hade en skön natt utan så mycket sömn. Och frukost på hotellet innan jag skulle träffa min kompanjon. Hon skulle jobba på teatern i Osaka och tyckte att jag skulle komma förbi och se henne på scenen - och vi lyckades planera det också. Och stannade på ett

hotell där förstås. Det var en storslagen traditionell japansk teaterpjäs med män som spelade kvinnor bl a.

Vi snackade mycket och hon berättade att hon var från Hokkaido - den lilla ön högst upp där det är nästan samma klimat som i södra Sverige. Hennes pappa hade en firma och hon hade berättat om mig och hennes pappa sade att han skulle kunna hjälpa till om jag ville starta en svensk restaurang där.

Interjet

Nu började vi träffas mer och mer under mina affärsresor.

Jag hade en turkisk vän som hade resebyrån Interjet på S:t Eriksgatan. Mycket trevlig kille som alltid hjälpte mig boka resor osv. Jag bjöd med honom på min stora kappseglingsbåt också - jag plockade upp honom och hans egyptiska fru och vi åkte ut och seglade från Moranviken i Saltsjöbaden. Jag kommer ihåg att hans fru badade med kläderna på - det såg man inte varje dag på den tiden - men det gör man kanske numera - i vilket fall varma dagar i Marmaris.

På den tiden kunde man köpa till en rundtursbiljett när man flög österut - det kostade bara en tusenlapp extra och han fixade så att min rundtursbiljett gällde för henne och baklänges, så hon kunde flyga från Japan till Hongkong, Taipei, Singapore osv. på den när jag flög dit. Perfekt!

Så vi träffades en hel del närmaste två åren. Jag kommer särskilt ihåg när vi sågs i Hongkong, bodde på mitt favorithotell i Kowloon och den galna incidenten i hotellets bar jag skrev om i mina första memoarer inträffade.

Vi tog också färjan över till den galna ön Macao. Där tog vi förstås en äkta handdragen tvåhjulig Riksha som killen drog runt oss på så vi kunde se mer av ön än bara Casinon. Det var hundkapplöpning på ett ställe och jag satsade några svenska hundralappar och vann! Rikshakillen fick några hundra i dricks.

Hiromi och jag planerade mer och mer för framtiden men det var en vän som berättade att jag skulle glömma att ta med min son till Japan. Han skulle bli trackad och utestängd från gemenskapen i klassen. Och jag berättade förstås för Hiromi vad han sagt och frågade hur det låg till. Jo, det stämde nog. Och det avgjorde saken. Vi skiljdes åt - det blev ingen fortsättning.

En kväll när jag satt i gillestugan i Hässelby med min fru och tittade på en japansk film på TV:n hoppade jag till!!! Men jag kunde ju inte säga något. Det var min fina Hiromi som spelade en kontorsflicka som chefen jävlades med.

Jag har faktiskt försökt leta upp Hiromi på nätet - skulle vara intressant att få veta hur det gått för henne. Jag var ju runt 40 då och hon var 27.

Och när jag höll på att skilja mig från Marjatta sökte jag efter henne på olika sajter men kunde inte hitta henne. Min son Johan har också försökt via sina vänner i Japan som håller på med synthar, samplers och trummaskiner. Men inget napp - gissar att hon gift sig och bytt efternamn eller helt enkelt slutat med skådespeleriet.

Lotten

Det hände en kväll när jag var på Studion och åt middag med min fru Marjatta och min son Johan, det var runt 1983 gissar jag. Jag brukade ta med familjen på middag någon kväll i veckan, sedan körde jag hem dom i min vilda rosa Cadillac och åkte tillbaka in för att hjälpa till i dörren och även hålla kollen på alla skurkar som försökte deala knark när det var Disco där på helgerna.

Det var ett gäng unga tjejer som satt vid några bord längre in i lokalen.

När jag tittade ditåt var det en av tjejerna som flörtade mot mig. Jag tänkte inte mer på det, men när jag kom tillbaka efter att ha kört hem familjen och satte mig vid bordet igen hoppade hon över till mig.

Hon berättade att hon var med i ett småländskt fotbollslag - hon var själv från Nässjö. Hon kallades för Lotten, var 17 år och gick sista året i gymnasiet.

Jag berättade att jag hade en musikaffär på baksidan av huset.

Och hon tyckte att vi skulle knalla över dit.

Lotten var nästan som en kopia av Marilyn Monroe - kurvig var bara förnamnet. Fantastisk kropp. Och ständigt kåt visade det sig. Äkta blondin.

Vi drack ur våra drinkar och knallade över till Musikbörsen. När vi kommit ner gick vi över till Gevana Piano sidan för jag ville inte att folk skulle kunna se oss via dom små låga fönstren mot gatan. Vi lade oss under en flygel där det var lite lagom med ljus men ingen insyn. Och satte igång i full fart.

Vi höll på ett bra tag men det kilade aldrig för henne. Det gjorde det aldrig visade det sig. Det var väl därför hon alltid var så kåt.

Vi träffades många gånger det närmaste halvåret. En gång tog hon tåget från Nässjö upp till Västervik där jag bokat rum - vi höll på halva natten som vanligt. Efter frukost nästa morgon hoppade vi in i min Cadillac för att åka Riks-15 ner till ett galet hotell med nattklubb i Malmö för att jobba med ljud och ljus.

Vi hoppade in i Kackerlackan och jag styrde ut på motorvägen. Efter ett tag började hon dra ner min gylf och ville att jag skulle pulla henne medan hon sög av mig. Det var lite småläskigt och svårt att styra med vänsterhanden med hennes huvud mellan mina ben så jag saktade ner en del.

En stor långtradare körde förbi och han tutade ett långt tuuuuuut och blinkade med ljusen, han hade förstås sett vad vi gjorde.

Lotten var rätt kul - hade mycket humor. Och berättade många galna stories, bl annat om hur hon brukade gå till den lokala Brandstationen på lunchen och även efter skolan. Där fanns det flera snygga kåta brandmän...

Vi träffades några gånger till - bl a i min segelbåt en helg och även i Jönköping.

En dag framåt jul ringde telefonen:

Hör du vem det är?

Visst - det är Lotten sade jag.

Gissa var jag ringer ifrån? Sade hon?

Var då? Frågade jag.

Från BB!!! sade hon.

Jag blev alldeles stel - tänkte att jag hade ju använt kondom men man vet ju aldrig när jag gökar så länge.

Du kan vara lugn! Det är inte din son - sade hon!

PUUUH!!!

Ryktet sade senare att pappan lirade keyboards i bandet som Nysse spelade i, Strix Q.

Många år senare ringde hon och tyckte vi skulle träffas. Jag var på väg till ett jobb i Jönköping och det skulle passa bra att träffas där på lördagen - det var dans på hotellet. Så vi kom överens om att hon skulle dyka upp framåt 19.

Jag satt i receptionen och väntade när hon plötsligt dök upp - med en kille!

Hoppsan!!! Hon gick fram och vi skakade hand - även med killen som hon

presenterade som sin pojkvän. Hon presenterade mig och sade att hon stämt möte med mig för att ordna med ljus och ljud till en teaterföreställning hon var inblandad i. Det var bara att hålla masken. Vi körde lite dösnack om högtalare

osv medan vi tog några drinkar i baren och när dansen började dansade hon först med sin kille, och sedan var det min tur.

Hon berättade att hon hade inget sagt till sin kille om att hon skulle åka till Jönköping men när hon var nästan framme vid tågstationen hade han sett henne och hon hade kört lögnen. Då hade han sagt att han kunde köra henne - gissar att han blev svartis och visste hur hon var. Så han hade kört henne.

Dom gick och jag blev uppjuden av en jättesöt mörkhårig tjej. Vi dansade ganska tätt och jag kunde förstås inte låta bli att berätta vad som hänt. Hon skrattade.

Så då är du ledig för natten? Frågade hon.

Visst! Och jag bor här på hotellet...

Många år senare när jag körde Parti&Megabyte på Drottninggatan ringde Lotten och frågade om hon kunde komma förbi. Visst - vore kul sade jag. Och där kom hon på Drottninggatan med en kille på 9-10 år gissar jag. Jag hade kunder i butiken och min kompanjon PC och även Allan var på lunch så jag hade inte tid att snacka - men det var kul att träffas - och vi har inte syns sedan dess.

Så vad är sensmoralen av dessa berättelser?

Det är inte lätt att låta brudarna vara ifred när det är brudarna som inte vill låta mig vara ifred!